

66 หวนกลมเกลี้ยงสี่เงินวาวบนนิ้วนางข้างซ้ายบ่งบอกว่าหญิงสาวไม่ได้อยู่ในสถานะโสดอีกต่อไป แม้ว่าจะปราศจากการเข้าพิธีแต่งงานระหว่างบ่าวสาว ปราศจากงานเลี้ยงฉลองงานแต่งงาน และปราศจากการจดทะเบียนสมรสเพื่อประกาศความเป็นสามีภรรยาตามกฎหมายอย่างที่ควรจะเป็น แต่นั่นไม่ได้ทำให้พระจันทร์รู้สึกเดือดเนื้อร้อนใจนัก เพราะทราบดีว่าการแต่งงานเรียบง่ายที่เกิดขึ้นระหว่างกันนั้นเพราะอะไร เจ้าบ่าวของเธอไม่ได้เต็มใจในเรื่องนี้ ไม่เลยสักนิด ส่วนตัวเธอเองนั้นก็ตกอยู่ในภาวะจำยอม เธอไร้ทางเลือก และไม่สามารถบริภาษคัดค้านใดๆ ได้ทั้งนั้น ตอนนั้นคนเป็นเจ้าบ่าวของเธออยู่ในห้องน้ำ ส่วนตัวเธอนั้นนั่งนิ่งหลังเหยียดตรงราวกับไม้บรรทัดอยู่ที่ปลายเตียงนอน ซึ่งเธอไม่แน่ใจว่าสามารถเรียกมันว่าเตียงนอนสำหรับการส่งตัวคู่แต่งงานเข้าห้องหอได้หรือเปล่า เพราะมันดูเรียบง่ายเสียเหลือเกิน ไม่มีแม้กระทั่งกิลิปกุหลาบที่โรยบนที่นอน ร่างบางลอบถอนหายใจ

ออกมาเบาๆ ในขณะที่ในหัวนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนหน้า
ที่คฤหาสน์หลังงามของครอบครัวฟรีเดล

“ครอบครัวเราไม่ได้ตั้งใจมาทวงสัญญา แต่เป็นเพราะว่า
ตอนนี้พวกเราลำบากจริงๆ”

กอบชนม์ บิดาของหญิงสาวกล่าวพร้อมยื่นซองสีน้ำตาล
ที่ภายในบรรจุเอกสารบางอย่างไปให้คนเป็นเจ้าของคฤหาสน์ฟรีเดล
เอริกกับฟลอเรนซา คู่สามีภรรยาเจ้าของคฤหาสน์เหลือบสายตามอง
บิดาของเธอเล็กน้อย แต่ถึงกระนั้นเอริกก็รับซองสีน้ำตาลนั้นเอาไว้
แล้วหยิบเอกสารด้านในขึ้นมาอ่าน

“ขอตัวสักครู่นะคะ”

เพียงครู่เดียวเขาก็วางมันลง ก่อนทั้งคู่จะขอตัวลุกออกไป
จากโซฟาบนมหรูหราคัลยกลับต้องการขอเวลาปรึกษาหารือกัน
ทั้งครอบครัวของเธอเอาไว้ที่ห้องรับแขก

“ลูกต้องทำยังไงก็ได้ให้ได้แต่งงานกับลูกชายของบ้านนี้
ถือเสียว่าทำเพื่อครอบครัวของเรา”

กิงกาญจน์ มารดาของเธอเน้นย้ำอีกครั้งเมื่อเอริกกับ
ฟลอเรนซา พ้นระยะสายตาไปแล้ว พระจันทร์บีมือเข้าหากันแน่น
ในขณะที่ดวงตาสีดำขลับหลุบลงต่ำ ภายในอกเต็มไปด้วยความ
อึดอัดอย่างที่ไม่เคยมาก่อน

“เข้าใจที่แม่บอกหรือเปล่า”

“พระจันทร์ทราบแล้วค่ะ”

หญิงสาวจำต้องเหลือบสายตาขึ้นสบตา กับมารดาเพื่อตอบ
คำถามเมื่ออีกฝ่ายเน้นย้ำด้วยน้ำเสียงที่เข้มขึ้น แต่ถึงกระนั้น
ความหวนใจก็มีอยู่ไม่น้อย เพราะเรื่องนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับเธอเพียง
คนเดียว แต่ขึ้นอยู่กับเขาต่างหาก เขาก็เธอยังไม่เคยเห็นหน้าค่าตา
ไม่รู้จักแม่กระทั่งนิสัยใจคอ ทราบเพียงแค่ว่าอีกฝ่ายชื่อ เอเรียส

คาสซาโน่ ฟรีเดล เป็นบุตรชายคนกลางของตระกูลฟรีเดลเท่านั้น
หากอีกฝ่ายปฏิเสธ เธอจะทำเช่นไรได้ แต่ถึงกระนั้นหญิงสาว
ก็จำต้องรับคำมรดาอย่างไร้ทางเลือก

เวลาผ่านไปเรื่อยๆ จนกระทั่งในอีกครึ่งชั่วโมงเอริคกับ
ฟลอเรนซาก็กลับมา และก็ได้กลับมาเพียงลำพัง มีคนหนึ่ง
เดินตามพวกเขาไปด้วย ชายหนุ่มในชุดเสื้อโพลีเอสเตอร์ทำ
บนอกซ้าย บักลายโลโก้ที่มองเพียงแวบเดียวก็ทราบว่าเป็นเสื้อยี่ห้อดังคู่กับ
กางเกงยีนส์สีซีด แม้จะอยู่ในชุดลำลอง ทว่าอีกฝ่ายกลับดูดีจน
ทำให้พระจันทร์ใจเต้นแรงอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เส้นผม
สีบลอนด์เข้มตัดสั้นที่ปกคลุมบนศีรษะเข้ากับใบหน้าหล่อคมที่มี
ไรเคราจางๆ ล้อมกรอบหน้า จมูกโด่งที่มีสันจมูกชัดเจนรับกับ
ริมฝีปากหยักสวย ชายหนุ่มมีคิ้วดกหนาที่พาดเหนือดวงตาเรียวยาว
สีฟ้าคราม นัยน์ตาคู่นั้นดูทรงเสน่ห์อย่างร้ายกาจ พระจันทร์เปลอส
บเข้าเพียงเสี้ยววินาทีก็ต้องรีบดึงสายตากลับ เพราะมันทำให้
หัวใจของเธอเต้นรัวขึ้นอย่างน่ากังวล ดวงตาคู่นสวยหลบลงต่ำ
แม้กระทั่งตอนที่ได้ยินเจ้าของบ้านแนะนำผู้มาใหม่แก่บิดาและมารดา
ของเธอ

“นี่เอเรียส ลูกชายคนกลางของผม” เอริคบอกก่อนจะ
หันไปหาเอเรียส “นี่คือคุณกอบชนม์กับคุณกิงกาญจน์ ส่วนนั้น
หนูพระจันทร์”

เมื่อถูกเอ่ยชื่อ พระจันทร์จำต้องเงยหน้าขึ้นเพื่อไม่ให้เป็นการ
เสียมารยาท หญิงสาวไม่ทันได้กล่าวทักทายออกไป อีกฝ่าย
ก็เอ่ยปากมาก่อน

“สวัสดิ์ครับคุณกอบชนม์ คุณกิงกาญจน์”

เอเรียสกล่าวก่อนที่นัยน์ตาสีฟ้าครามจะหยุดสายตาที่เธอ
ไว้คำกล่าวทักทาย มีเพียงสายตานั้นๆ ที่จ้องมองมา ทำเอาพระจันทร์

ประหม่าและทำตัวไม่ถูกกับเหตุการณ์ที่อยู่ตรงหน้า สุดท้ายหญิงสาวก็ทำได้แค่หลบสายตาลงต่ำเพื่อหลบสายตาคนเข้มคู้่นั้น

“สวัสดิ์ครับ”

กอบชนม์บิดาของหญิงสาวทักทายกลับ ก่อนจะขยับยิ้มที่มองปราดเดียวก็ดูออกกว่านั้นเป็นรอยยิ้มการค้า กิ่งกาญจน์เองก็ทำเฉกเช่นเดียวกันกับคนเป็นสามี

“คุณเอเรียสคงทราบเรื่องจากคุณเอริคกับคุณฟลอเรนซาแล้วใช่ไหมครับ” กอบชนม์พยายามถามด้วยน้ำเสียงสุภาพมากที่สุดเท่าที่จะทำได้

“ครับ ผมทราบแล้ว”

“แล้ว...”

กอบชนม์กล่าวแค่นั้น ทว่าดวงตาของเขามองไปที่เอเรียสอย่างคาดหวังกับคำตอบว่าจะเป็นไปได้ในทิศทางที่ดี กิ่งกาญจน์เองก็ทำเช่นเดียวกัน เอเรียสเองก็สบตาคู่สนทนาอย่างไม่หลบเลี่ยงสายตา

“ผมจะยอมทำตามข้อตกลง แต่ผมมีเงื่อนไข”

เพียงแค่อเอเรียสออกปากว่ายอมทำตามข้อตกลง ถึงแม้ว่าจะมีคำว่าเงื่อนไขตามมา ทำให้กอบชนม์กับกิ่งกาญจน์ตืออกดีใจอย่างออกนอกหน้า ทั้งคู่หันมาจับมือกันพลางขยับยิ้มกว้าง ความหนักอึ้งทั้งหมดจึงตกอยู่ที่พระจันทร์อย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง

นี่เธอต้องแต่งงานจริงๆ อย่างนั้นหรือ กับคนที่เธอไม่เคยรู้จักไม่ทราบนิสัยใจคอ แล้วอย่างนี้จะสามารถใช้ชีวิตร่วมกับอีกฝ่ายได้อย่างไรกัน

คิดได้แบบนี้ ครูหนึ่งหญิงสาวก็เปลือยข้อส่ายตาขึ้นสบเข้ากับนัยน์ตาสีฟ้าครามที่ไม่ทราบว่าเขามองมาที่เธอตั้งแต่เมื่อไรกัน เพียงแค่นั้นกล้ำเนื้อในอกข้างซ้ายของหญิงสาวก็เต้นถี่ขึ้นราวกับ

จิ้งหะร้วกลอง สุดท้ายก็รีบหลุบสายตาลงต่ำเช่นเดิม

“ไม่คิดจะฟังเงื่อนไขของผมสักหน่อยหรือครับ”

เอเรียสถามอย่างตรงไปตรงมา นั่นทำให้กอบชนม์กับกิงกาญจน์
ยอมผละออกจากกัน แล้วหันมามองเอเรียสอย่างสนอกสนใจ

“คุณเอเรียสว่ามาเลยครับ”

“จะไม่มีพิธีแต่งงานและการจดทะเบียนสมรส ถ้าพวกคุณ
รับได้ผมก็ตกลง”

“ไม่มีปัญหาครับ”

กอบชนม์ตอบทันทีแบบไม่ต้องเสียเวลาไตร่ตรอง แม้แต่
เอเรียสเองก็ยังไม่รู้สึกแปลกใจอยู่ไม่น้อย แต่ถึงกระนั้นชายหนุ่มยังคง
สีหน้าเรียบเฉยเช่นเดิม เอิริคกับฟลอเรนซาแอบมองหน้ากันพลาง
ขมวดคิ้วแน่น รู้สึกแปลกใจไม่ต่างจากคนเป็นลูกชายนัก แต่
ถึงกระนั้นก็ได้ตัดค่านใจใดๆ เพราะนี่คือการตัดสินใจของลูกชาย
หลังจากผ่านการพูดคุยกันแล้ว คนที่ตกใจหนักสุดเห็นจะเป็น
พระจันทร์ที่โบหน้าซิดเพื่อเข้าไปเป็นที่เรียบริ้อยแล้ว แต่หญิงสาว
ไม่อาจพูดหรือแสดงความคิดเห็นใดๆ ออกไปได้เลย สิ่งที่ได้
ก็คือหลุบสายตาลงต่ำ มองมือเล็กที่ประสานบนหน้าตักของตน
และเก็บความน้อยเนื้อต่ำใจเอาไว้ในอก

เธอทำอะไรไม่ได้แล้วจริงๆ

กอบชนม์กับกิงกาญจน์ร่วมรับประทานอาหารเย็นกับ
ครอบครัวฟรีเดลที่มีสมาชิกสามคน นั่นคือ เอิริค ฟลอเรนซา และ
เอเรียส ตอนนั้นเองที่พระจันทร์ทราบว่ายานหนุ่มมีพี่น้องอีกสองคน
พี่ชายคนโตชื่อเอเดรียน แต่งงานแล้วกับภรรยาชาวไทยชื่อมุกดารา
ทั้งคู่มีลูกชายฝาแฝดวัยสามขวบเศษนามว่าออสตินกับแอสเซอร์

ส่วนเอรีน่าน้องสาวคนสุดท้องกำลังไปท่องเที่ยวต่างประเทศ ทันทึ
ที่มีอาหารจบลง เอเรียสก็เรียกพ่อบ้านคนหนึ่งเข้ามาที่โต๊ะอาหาร
ชายหนุ่มหยิบกล่องกำมะหยี่สีน้ำเงินเข้มสองกล่องที่พ่อบ้านเตรียม
มาให้ เขาเปิดกล่องแรกออก ด้านในเป็นแหวนกลมเกลี้ยงสีเงินวาว
นิ้วเรียวยาวหยิบแหวนวงดังกล่าวออกมาแล้วขอมือเธอ

“ส่งมือมาสิ”

พระจันทร์ไม่ได้แปลกใจกับการกระทำของเอเรียส ไม่เลย
สักนิด แต่ถึงกระนั้นความรู้สึกอึดอัดระคนปวดแปลบก็ก่อตัวขึ้น
ในอกอย่างไม่อาจห้ามได้ มือเล็กยกขึ้นโดยไม่รอให้อีกฝ่ายต้อง
ออกปากซ้ำ เอเรียสจัดการสวมแหวนลงบนนิ้วนางข้างซ้ายของ
หญิงสาว ไร้คำพูดหวานหู ไม่มีแม่กระทั่งรอยยิ้มจากอีกฝ่าย
พระจันทร์ยังไม่ทันได้กล่าวขอบคุณตามมารยาทด้วยซ้ำ เขาก็ส่ง
กล่องกำมะหยี่อีกกล่องให้เธอ

“สวมแหวนให้ผม”

พระจันทร์ทำตามอย่างว่าง่าย มือบางเปิดกล่องแล้วหยิบแหวน
แบบเดียวกันราวกับเป็นแหวนคู่แฝด เพียงแค่ขนาดแตกต่างกัน
เท่านั้น หญิงสาวบรรจุสวมมันลงบนนิ้วนางข้างซ้ายของชายหนุ่ม
ก่อนที่เขาจะดึงมือกลับไป พร้อมหันไปหยิบเช็คมูลค่าสิบล้าน
ดอลลาร์ที่พ่อบ้านเตรียมมาให้ หากแปลงเป็นเงินบาทก็ราวๆ
สามร้อยล้านบาท แล้วส่งต่อให้กอบชนม์ แนนอนว่าอีกฝ่ายรีบรับ
เอาไว้ด้วยดวงตาลูกกวาว อากาที่ดีใจจนออกนอกหน้าของกอบชนม์
กับกิงกาญจน์ราวกับคนที่หิวกระหายเงินทำให้พระจันทร์หน้าม่าน
อยู่ไม่น้อย แต่แนนอนว่าหญิงสาวทำอะไรไม่ได้หนีออกจากนั่งมอง
อย่างเงิบเงียบ

เช้าวันต่อมา กอบชนม์กับกิงกาญจน์ก็บินกลับกรุงเทพฯ
ทันที

ครี๊ด...

พระจันทร์หลุดออกจากวงค์ตอนที่ได้ยินเสียงเลื่อนประตู
ร่างสูงของเอเรียสก้าวออกมาจากห้องน้ำ เรือนกายท่อนบน
เปลือยเปล่าอวดซิกซ์แพ็คหน้าท้องที่เป็นลอนสวย ส่วนเรือนกาย
ท่อนล่างมีผ้าเช็ดตัวสีขาวผืนใหญ่พันรอบเอวสอบไว้อย่างหมิ่นเหม่
มือหนาใช้ผ้าเช็ดตัวผืนเล็กเช็ดเส้นผมที่ยังคงเปียกหมาด พระจันทร์
เห็นแบบนี้ก็หน้าร้อน เหงิงสาวรีบหันหน้าไปอีกทาง จนกระทั่ง
เสียงทุ้มดังขึ้น

“จะอาบน้ำหรือเปล่า”

“อาบค่ะ”

พระจันทร์ตอบกลับโดยไม่ได้หันไปมองอีกฝ่าย เหงิงสาว
ยอมเสียมารยาทคิดว่าจะต้องหันไปสนทนากับร่างสูงที่อยู่ในสภาพ
กึ่งเปลือย เธอไม่คุ้นชิน ไม่เลยสักนิด นี่เป็นครั้งแรกตั้งแต่เกิดมา
จนกระทั่งอายุยี่สิบสองปีที่ต้องมาอยู่ในห้องนอนกับผู้ชายเพียงลำพัง
ถึงแม้ว่าเขาจะอยู่ในสถานะสามีของเธอก็ตาม ส่วนเขาจะวางให้เธอ
อยู่ในฐานะอะไรนั้นเธอก็ไม่แน่ใจ แม้ว่าต่างฝ่ายต่างสวมแหวน
แต่งงานไว้แล้วก็ตามที่

“งั้นก็ลุกไปเข้าห้องน้ำสิ หรือจะต้องให้ผมพาไปส่ง”

“พระจันทร์ไปเองได้ค่ะ”

เหงิงสาวรีบรับคำพร้อมๆ กับขยับตัวลุกจากเตียงนอน
ร่างบางเดินผ่านชายหนุ่มที่ยังคงอยู่ในสภาพกึ่งเปลือยไปยัง
ตู้เสื้อผ้าแบบบิลต์อิน มือเล็กเลื่อนบานประตู หยิบเสื้อผ้าที่จะใช้
สวมใส่สำหรับเข้านอนพร้อมผ้าเช็ดตัวแล้วเข้าห้องน้ำไปอย่าง
เร่งรีบ ทันทันทีที่เข้าไปในห้องน้ำได้ก็จัดแจงถอดเสื้อผ้าออก ร่างบาง
ยืนที่ใต้เรนชาวเวอร์ สายน้ำอุ่นๆ ไม่ได้ช่วยยี่ให้เหงิงสาวลดความ
กังวลลงได้เลย สิ่งที่เธอกังวลไม่ใช่เพราะสถานะที่เปลี่ยนไปใน

ชั่วพริบตา หากแต่เป็นสิ่งที่ต้องทำตามสถานะนั้นต่างหากที่หญิงสาว
กำลังกังวล

หน้าที่ของภรรยา

โดยเฉพาะเรื่องบนเตียง

หากเขาต้องการ พระจันทร์ทราบดีว่าเธอไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธ
เธอเพียงแต่ต้องการเวลาเตรียมใจสักหน่อย เขากับเธอเพิ่งเจอกัน
เพียงแค่วันหนึ่ง ย้ำว่าเพียงแค่วันหนึ่งเท่านั้น ไม่ทันได้มีโอกาส
ทำความรู้จักกันเสียใจคอของอีกฝ่ายก็ต้องมาใช้ชีวิตร่วมกันเสียแล้ว
เธอกับเขาก็ไม่ต่างอะไรจากคนแปลกหน้า แล้วแบบนี้จะ...

พระจันทร์ไม่กล้าคิดต่อ เพราะเพียงแค่ว่าต้องนอน
ร่วมเตียงกับชายหนุ่ม หญิงสาวก็น้ำร้อนขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้
ศีรษะเล็กสะบัดไปมาเพื่อขับไล่ความคิดฟุ้งซ่านออกไปจากสมอง
บางที่อีกฝ่ายอาจไม่ต้องการเช่นนั้นก็ได้ ในเมื่อเขาไม่อยากจะ
มองหน้าเธอเลยด้วยซ้ำ

คิดได้แบบนี้ หญิงสาวก็รู้สึกคลายความวิตกกังวลลง แต่
ก็เพียงน้อยนิดเท่านั้น

แต่งตัวเรียบร้อยในชุดเสื้อยืดเข้ารูปกับกางเกงผ้านุ่มยาว
กรอมเท้า พระจันทร์ก็ก้าวออกมาจากห้องน้ำ ดวงตาคู่สวยกวาดมอง
ไปรอบๆ แต่ไม่พบร่างสูงของชายหนุ่มในระยะสายตาก็ผ่อน
ลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก ร่างบางเดินไปที่โต๊ะเครื่องแป้ง
ทาครีมบำรุงทั้งใบหน้าและลำตัว ก่อนจะหยิบกระดาษชำระขึ้นมาเป่าผม
ที่หมาดขึ้นจนกระทั่งเส้นผมแห้งสนิท จึงลุกมาที่เตียงนอน หย่อน
สะโพกกลมกลิ้งลงบนพูกนุ่มขนาดคิงไซส์ ยังไม่ทันได้นอนตัวลงนอน
คนที่หายไปจากห้องในตอนแรกก็กลับเข้ามา ร่างสูงเดินมาหยุด
ตรงหน้าเธอ เขากล่าวเสียงเรียบ แต่ประโยคดังกล่าวส่งผลต่อ
หัวใจดวงน้อยอย่างรุนแรง กล้ามเนื้อในอกข้างซ้ายของพระจันทร์

เต็นท์อย่างบ้าคลั่ง

“พร้อมจะทำหน้าที่ภรรยาของผมแล้วหรือยัง”

ดวงตาคู่สวยเบิกกว้างอย่างตื่นตระหนก หญิงสาวมองใบหน้าคมคายที่เรียบเฉยแม้ว่าอีกฝ่ายจะพูดเรื่องที่เธอไม่คุ้นชินจู่ๆ ลำคอกก็แห้งผากขึ้นมาฉับพลัน นัยน์ตาสีฟ้าครามที่มองมาฉายชัดว่าอีกฝ่ายไม่ได้พูดเล่น นั่นทำให้ร่างบางจำต้องกลืนน้ำลายเหนียวหนึบลงคออย่างยากลำบาก

“ว่าไงล่ะ คุณพร้อมแล้วหรือยัง”

หญิงสาวมองเขาอย่างหวาดระแวงตอนที่ร่างสูงนั่งลงข้างๆ เธอ แม้จะเว้นระยะห่างระหว่างกันพอควร แต่ก็ไม่ได้ช่วยให้ความหวาดหวั่นในอกของหญิงสาวลดลงเลย

“ถ้าคุณไม่ตอบ ผมจะถือว่าคุณพร้อมแล้วนะพระเจ้าจันทร์”

นี่เป็นครั้งแรกที่อีกฝ่ายเรียกชื่อเธอ พระจันทร์ไม่อาจห้ามปรามกล้ำเนื้อในอกซ้ายที่กำลังเต้นถี่ขึ้นอย่างไม่ทราบสาเหตุได้เลย หญิงสาวรู้สึกวูบไหวแปลกๆ จนกระทั่งตอนที่ใบหน้าคมเข้มเคลื่อนไหวเข้ามาใกล้จนดวงหน้าเนียนใสสัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่นร้อน

ร่างบางผละไปด้านหลังก่อนจะบอกเสียงตะกุกตะกัก

“อะ เอ่อ พระจันทร์ขอเวลาอีกนิดได้ไหมคะ”

เอเรียสยังคงทิ้งใบหน้าของตนไว้ที่เดิม ในขณะที่ดวงตาสีฟ้าครามยังคงจับจ้องดวงหน้าเนียนใสที่มีรอยยี่วแดงพาดผ่านบริเวณพวงแก้ม ก่อนจะหยุดสายตาดูดวงตาคู่สวยซึ่งกำลังไหวระริก

“ทำไม”

พระจันทร์มองใบหน้าคมคายของเจ้าของคำถาม นัยน์ตาสีฟ้าครามที่จ้องเธออย่างไม่วางตานั้นทำให้หญิงสาวรู้สึกประหม่าอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เธอยอมรับว่าตอนนี้กำลังรู้สึกร้อนที่ใบหน้า และไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะอะไร สุดท้ายก็ได้แต่เหม้มเรียวกปากสีชมพูเรือเข้าหากันแน่น

“ว่าไงล่ะ เหตุผลคืออะไร”

เอเรียสถามเสียงเรียบ หากแต่ดวงตาคมกริบจ้องมองหญิงสาวอย่างคาดคั้น และพระจันทร์เองก็ทราบว่าไม่อาจเลี้ยงที่จะตอบคำถามของอีกฝ่ายได้

“พระจันทร์แค่อยากจะขอเวลาอีกสักหน่อย เอ่อ พระจันทร์หมายความว่าเราเพิ่งจะเจอกัน อยากขอเวลาให้เราได้คุ้นชินกันมากกว่านี้อีกสักหน่อย ได้ไหมคะ”

ดวงตาคมกริบยังคงจับจ้องใบหน้าเนียนใสที่ขึ้นสีแดงจางราวกับกำลังพิจารณาอะไรบางอย่าง พระจันทร์ทำได้เพียงจ้องใบหน้าคมคายที่ห่างจากใบหน้าของตนไม่มากนักอย่างรอคอยคำตอบแต่ไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าในอกเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น หากอีกฝ่ายไม่ใจดี เธอก็คงทำอะไรไม่ได้

“คุณต้องการเวลานานแค่ไหน”

ประกายแห่งความหวังฉายชัดในดวงตากลมโตะสีดำซ้ำลับเมื่อประโยคดังกล่าวออกมาจากริมฝีปากหยักสวย เรียวกปากสีเรือ

ที่เม้มเข้าหากันแน่นค่อยๆ คลายออก

“หนึ่งเดือนได้ไหมคะ”

“นานเกินไป”

“ถ้าอย่างนั้นก็สามสัปดาห์ก็ได้ค่ะ”

“ผมให้แค่สัปดาห์เดียว”

น้ำเสียงเด็ดขาดทำให้พระจันทร์ไม่กล้าโต้แย้งใดๆ อีก หญิงสาวทำเพียงพยักหน้ารับหงิกๆ แม้ว่าเวลาเตรียมใจจะน้อยนิด แต่ก็ยังคิดว่าไม่มีเวลาให้เตรียมใจเลย

“เอ่อ พระจันทร์วังนอนแล้ว ขอนอนเลยได้ไหมคะ”

“ได้” แต่ก่อนนอนผมว่าเราควรทำความรู้จักกันอีกสักหน่อย คุณจะได้คุ้นชิน”

“ยังไงคะ”

พระจันทร์ถามอย่างพาซื่อ ดวงตากลมโตยังคงจับจ้องอยู่ที่ไบหน้าหล่อเหลา ทว่ากลับไร้คำตอบจากร่างสูง มีเพียงไบหน้าของเขาเท่านั้นที่เคลื่อนไหวใกล้ไบหน้าของเธอ ใกล้เสียจนหญิงสาวสัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ ที่กำลังรินรดลงบนปลายจมูกและริมฝีปาก ร่างบางผะทำท่าจะขยับถอยห่าง แต่อีกฝ่ายไม่ยอมให้เธอได้ทำแบบนั้น ท่อนแขนแกร่งข้างหนึ่งตัวครอบเอวเธอเอาไว้ ก่อนจะยกเอาคนตัวเล็กกว่าขึ้นมานั่งบนตัก

“ไหนบอกว่าจะให้เวลากันไงคะ”

พระจันทร์ทวงถามเสียงสั้น ร่างกายเกร็งเครียดตอนที่ถูกวงแขนแข็งแรงโอบรัดเอาไว้ ดวงตาคมกริบจับจ้องที่ดวงหน้ารูปไข่ ซึ่งมีเส้นผมยาวสลวยล้อมกรอบหน้า ขนตาเป็นแพงอนงามรับกับดวงตากลมโตสีดำขลับดุจดวงตาของกวางสาว ปลายจมูกเซ็ดรื้นนิดๆ รับกับเรียวปากอวบอิมสีชมพูเรื่อ พวงแก้มทั้งสองข้างที่กำลังขึ้นสีแดงเข้มนั้นทำให้ยากต่อการละสายตา กลิ่นกายหอมละมุน

อย่างเป็นทางการตียิ่งทำให้เลือดในกายหนุ่มของเอเรียสเดือดพล่าน แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังคงรู้จักยับยั้งชั่งใจ

“ผมก็แค่จะจูบ เพราะนั่นจะทำให้เราคู่กันสนิทกันเร็วขึ้น”

คำพูดราบเรียบที่ออกมาจากริมฝีปากหยักสวายนั้นไม่ช่วยให้พระจันทร์วางใจได้เลย กลับกลายเป็นว่าทำให้ร่างเล็กที่นั่งทับตักแกร่งเกร็งเครียดมากยิ่งขึ้น ดวงตาคู่สวยยังคงไหวระริก กลีบปากนุ่มเม้มเข้าหากันแน่นอย่างประหม่า แต่หญิงสาวก็ไม่อาจปฏิเสธความปรารถนาของคนตรงหน้าได้

เธอทราบดีว่าอยู่ตรงนี้เพราะอะไร

และเธอคงต้องทำหน้าที่นั้นอย่างเลี่ยงไม่ได้

ลมหายใจเสือกใหญ่ถูกสูดลงไปเ็นปอดก่อนที่ริมฝีปากอวบอิมจะค่อยๆ คลายออก ดวงตาสองคู่ยังคงสบประสานกัน พระจันทร์ค่อยๆ ปิดเปลือกตาลงตอนที่ใบหน้าหล่อเหลาเคลื่อนเข้ามาใกล้อีกครั้ง จนกระทั่งปลายจมูกคมสันแตะลงบนปลายจมูกเซ็ดรี้นของหญิงสาว เพียงเสี้ยววินาทีต่อมาริมฝีปากของทั้งคู่ก็แนบชิดกัน หญิงสาวสะดุ้งตัวน้อยๆ แต่ก็ไม่ได้ต่อต้าน

เอเรียสขบเม้มกลีบปากนุ่มทั้งเรียวปากบนและล่างสลับกันเบาๆ คล้ายหยอกเย้า แต่นั่นก็เพียงพอแล้วที่ทำให้หัวใจของคนถูกกระทำเต้นแรงราวกับจิ้งหระรึกกลอง ความรู้สึกวูบไหวก่อตัวขึ้นอย่างไม่อาจห้ามปราม หญิงสาวรู้สึกว่าร่างกายไร้เรี่ยวแรงขึ้นมาเสียตื้อๆ แม้ว่าอีกฝ่ายจะไม่ได้รูกล้ำเข้ามาในโพรงปากแสนหวาน สุดท้ายก็ไม่อาจทรงตัวได้เองจนต้องยกมือทั้งสองข้างขย้ำเนื้อผ้าที่กลางอกแกร่งเอาไว้อย่างพลอตัว ริมฝีปากหยักสวयของชายหนุ่มยังคงตักตวงความหวานจากกลีบปากนุ่มอย่างไม่รีบร้อน จนกระทั่งร่างเล็กในอ้อมแขนเริ่มหายใจหอบสะท้าน เขาจึงยอมถอนริมฝีปากออกมาอย่างอ้อยอิ่ง

“คุณยังไม่เคยจูบกับใครเลยงั้นหรือ”

พระจันทร์รีบโกยอากาศหายใจเข้าปอดในขณะเดียวกัน ก็พยักหน้าหงึกๆ เป็นการยอมรับ หญิงสาวไม่เคยแนบชิดกับใคร มากขนาดนั้นมาก่อน ไม่เคยเลยสักครั้ง

และนี่ก็คือจูบแรกของเธอ

“ถ้าอย่างนั้นผมคงต้องสอนคุณเยอะหน่อย และหวังว่า จูบครั้งต่อไปของเราจะดีกว่านี้”

พระจันทร์ก้มหน้าจูดและพยักหน้ารับคล้ายคนโง่ม เธอ มีสิทธิ์ปฏิเสธได้หรือไรกัน ไม่เลยสักนิด ส่วนเอเรียสเมื่อเห็น อีกฝ่ายรับคำอย่างไรข้อโต้แย้ง เขาจึงขยับตัวและวางร่างเล็กให้ นอนราบลงบนฟูกนุ่ม ทุกๆ การกระทำเป็นไปอย่างระมัดระวัง หญิงสาวเปลือกลั้นหายใจเป็นพั๊ๆ จนกระทั่งอีกฝ่ายทิ้งตัวลงนอน ข้างๆ เธอ หญิงสาวจึงได้หายใจหายคอสะดวกมากขึ้น

แต่ก็เพียงครู่เดียวเท่านั้น

ร่างบางถูกวงแขนแข็งแกร่งตัวัดเข้าสู่อ้อมอก ชายหนุ่ม นอนตะแคงแล้วโอบกอดคนตัวเล็กกว่าเอาไว้ หญิงสาวกำลังถูก อีกฝ่ายสวมกอด พระจันทร์ไม่ได้ต่อต้านการกระทำของเขา แต่ ในขณะที่เดียวกันก็ไม่อาจห้ามร่างกายไม่ให้เกร็งเครียดได้ หญิงสาว นอนตัวเกร็งราวกับท่อนไม้แข็งๆ ท่อนหนึ่ง จนคนที่สวมกอดจาก ทางด้านหลังต้องเอ๋อปาก

“ไม่ต้องเกร็ง ผมแค่กอด บอกแล้วไงว่าจะให้เวลา”

เมื่ออีกฝ่ายรับปากแบบนั้น ร่างกายที่เคยเกร็งเครียดใน ตอนแรกจึงค่อยๆ ผ่อนคลายลง แต่ถึงกระนั้นพระจันทร์ก็ยัง ไม่อาจข่มสายตาให้หลับลงได้

“หนาวหรือเปล่า”

คนตัวสูงกว่าถาม แม่น้ำเสียงจะราบเรียบ แต่เนื้อหา

ในประโยคคล้ายใส่ใจทำให้หัวใจดวงน้อยเต้นแรงขึ้นมาอีกครั้งอย่าง
ไม่ทราบสาเหตุ ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้เพิ่งจะสงบลงแท้ๆ และพระจันทร์
ก็ไม่ปล่อยให้ชายหนุ่มต้องรอคำตอบนาน

“นิดหน่อยค่ะ”

ทันทีที่เธอพูดจบประโยค ผ้าห่มผืนใหญ่ก็คลุมลงบนร่างกาย
ของเธอ รวมถึงร่างกายของเขาก็ด้วย ก่อนที่เขาจะเอี้ยวตัวไปปิด
โคมไฟที่หัวเตียง หลังจากนั้นก็สวมกอดเธออีกครั้ง พลังกระซิบ
บอกใกล้ไปหูลึก

“ก๊ึดไนต์”

“ก๊ึดไนต์ค่ะ”

พระจันทร์เองก็ตอบกลับไปแบบเดียวกัน ก่อนที่เปลือกตา
บางใสจะค่อยๆ ปิดลง รอยยิ้มบางเบาปรากฏบนเรียวกากอวบอิม
บางที่การแต่งงานในครั้งนี้อาจจะไม่ได้แย่อย่างที่คิดก็ได้

6 ชั่วโมงต่อมา

กลิ่นหอมของอาหารลอยโชยมาเตะจมูกทำให้เจ้าของร่างสูง
ที่กำลังหลับสนิทอย่างเอร็ดยศค่อยๆ ลืมตาขึ้น สีหน้าของเขายังคง
ดูง่วงงุนอยู่ไม่น้อย ภาพเบลอในตอนแรกค่อยๆ ชัดเจนขึ้น นัยน์ตา
สีฟ้าครามมองฟูกนุ่มข้างตัวที่ก่อนหน้านี้เคยมีร่างเล็กของภรรยา
หมาดๆ นอนเคียงข้าง แต่ว่าตอนนี้ไร้เงาของอีกฝ่าย ร่างสูง
ขยับตัวลุกขึ้น ทั้งเท้าทั้งสองข้างลงบนพื้นห้อง ในขณะที่ดวงตาคู่คม
เหลือบไปมองนาฬิกาทรงกลมบนฝาผนังที่บอกเวลาเจ็ดนาฬิกาเศษ
ชายหนุ่มลุกจากเตียง เดินไปที่ตู้เสื้อผ้าคว้าผ้าเช็ดตัวสีขาวผืนใหญ่
ขึ้นมาแล้วสาวเท้าเข้าห้องน้ำไป

พระจันทร์กำลังง่วนอยู่กับการทำอาหารเข้าอยู่ในครัวภายใน

บ้านที่เธอขออนุญาตเรียกมันว่าเรือนหอ ซึ่งบ้านหลังนี้อยู่ห่างจาก
คฤหาสน์ฟรีเดลราวๆ ลิปไมล์ ทันทีที่ส่งพ่อกับแม่ของเธอเดินทาง
กลับประเทศไทย เอเรียสก็พาเธอไปจัดการเรื่องเอกสารต่างๆ
สำหรับการใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ แม้บ้านหลังนี้จะไม่ได้ใหญ่โตเหมือน
คฤหาสน์ฟรีเดล พระจันทร์ก็ไม่มีปัญหาในเรื่องนี้ สำหรับเธอนั้น
ให้อยู่ที่ไหนก็ได้ บ้านหลังนี้เป็นบ้านชั้นเดียวสไตล์อิงลิชคันทรี่
วินเทจ ตัวบ้านกรุผนังด้วยไม้ฝาทาสีขาว กรูกระฉกบานยาว
ตลอดแนว หลังคาทรงจั่วโหนดสีเอิร์ธโทน ดูละเมียดละไมแต่ยังคง
หรูหรา บริเวณหน้าบ้านมีสระว่ายน้ำ และพื้นที่รอบๆ ก็ประกอบด้วย
ต้นไม้เขียวใหญ่และบางส่วนเป็นสนามหญ้าเขียวชอุ่มที่ดูแล้ว
ให้ความสดชื่นรื่นรมย์อยู่ไม่น้อย

ร่างบางอยู่ในชุดแซกแขนงูดสีครีมอ่อนยาวเสมอเข้าและ
มีผ้ากันเปื้อนลายนาร์กสวมทับเอาไว้ เธอหันไปยิ้มกว้างให้มารี
หญิงร่างท้วมวัยกลางคนในชุดแม่บ้านที่ถูกส่งตัวมาจากคฤหาสน์
ฟรีเดลแต่เช้าตรู่

“รบกวนขอจานกลมให้หน่อยค่ะ”

มารีที่ยืนอยู่ไม่ห่างรีบหยิบจานกลมที่คว่ำอยู่บนชั้นวางส่งให้
พระจันทร์ทันทีที่อีกฝ่ายร้องบอก รอยยิ้มหวานยังคงปรากฏบน
เรียวปากอวบอิมตอนที่รับจานมา

“ขอบคุณนะคะ”

มารีตอบรับคำขอบคุณของหญิงสาวด้วยการยิ้มกว้างแต่
แฝงไปด้วยความไม่สบายใจ

“จริงๆ แล้วคุณพระจันทร์ไม่น่าลำบากเลยนะคะ ให้เป็นหน้าที่
ของฉันน่าจะดีกว่า”

มารีบอกอย่างเกรงใจ เพราะเธอถูกส่งมาที่นี่เพื่อช่วยในเรื่องนี้
รวมถึงเรื่องการทำงานบ้านทุกอย่างด้วย

“ไม่เป็นไรค่ะ พระจันทร์ทำได้ เพื่อมารีไม่รู้ พระจันทร์เรียนจบคหกรรมศาสตร์มาแล้วนะค่ะ และทำอาหารได้อร่อยมากๆ”

พระจันทร์ไม่ได้ต้องการจะโอ้อวด เพียงแต่พูดให้มารีสบายใจ หญิงสาวรักการทำอาหารมาก เรียกว่าเป็นชีวิตจิตใจเลยก็ว่าได้ แต่น่าเสียดายที่ยังไม่มีโอกาสเป็นเชฟตามที่ตั้งใจเอาไว้ เพราะหลังจากเรียนจบไม่ถึงเดือน หญิงสาวก็ถูกบิดามารดาพามาที่นี่

และกลายเป็นคนที่มีสามเ็นช่วงข้ามคืน ถึงแม้ว่าในตอนนั้นยังความสัมพันธ์ลึกซึ้งทั้งทางกายจะยังไม่เกิดขึ้นก็ตาม

และเป็นภรรยาที่ไร้พิธีแต่งงานและทะเบียนสมรส

วูบหนึ่งที่รอยยิ้มหวานหายไปจากดวงหน้าเนียนใส แต่ก็ไม่เพียงครู่เดียวเท่านั้นก่อนจะกลับมายิ้มอีกครั้ง

“ช่วยเอาจานนี้ไปวางที่โต๊ะให้หน่อยนะค่ะ”

พระจันทร์ส่งจานไปดาว ไส้กรอกและเบคอนที่จัดเรียงอย่างน่ารับประทานให้มารี อีกฝ่ายรับเอาไว้ก่อนจะสาวเท้าไปที่โต๊ะอาหาร หญิงสาวถอดผ้ากันเปื้อนออกแขวนไว้ที่ราวแขวน เดินไปล้างมือก่อนจะเดินไปที่โต๊ะอาหารเพื่อดูความเรียบร้อยอีกครั้ง ในขณะที่หญิงสาวกำลังจะถึงโต๊ะอาหาร เอเรียสก็เดินมา เขาอยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาว ชายเสื้อถูกสอดเอาไว้ในกางเกงสแลกสีกรมท่า มีเข็มขัดหนังสีดำมันวาวคาดทับไว้อีกที เสื้อสูทสีน้ำเงินเข้มพาดเอาไว้ที่ท่อนแขนซ้าย ชายหนุ่มพาดเสื้อสูทไว้ที่เก้าอี้ตัวหนึ่งก่อนจะนั่งลงที่เก้าอี้ตัว พระจันทร์มองอีกฝ่ายคล้ายซึ้งใจ เมื่อชายหนุ่มไม่เปิดปาก หญิงสาวจึงเป็นฝ่ายเปิดปากก่อนเสียเอง ส่วนมารีนั่งเดินหายกลับเข้าไปในห้องครัว รวกับว่าต้องการให้เจ้านายได้ใช้เวลาส่วนตัว

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ”

“อรุณสวัสดิ์”

โชคดีที่เขาตอบกลับมาในทันที พระจันทร์จึงไม่ต้องรู้สึก
เก้อเขินนัก เพราะถึงอย่างไรเธอกับเธอก็เหมือนคนแปลกหน้า
ที่เพิ่งจะมาอาศัยอยู่ภายใต้ชายคาเดียวกัน ยังไม่รู้จักนิสัยใจคอ
แม้ว่าเมื่อคืนอีกฝ่ายจะสวมกอดเธอเอาไว้ทั้งคืนก็ตาม แต่นั่นก็เป็น
เพียงความสัมพันธ์ทางกายเท่านั้น

“พระจันทร์ไม่ทราบว่าคุณเอเรียสชอบดื่มกาแฟแบบไหนก็เลย
ไม่ได้เตรียมเอาไว้ให้ค่ะ”

คิ้วหนาเล็กขึ้นเล็กน้อยตอนที่มองเจ้าของร่างเล็กตรงหน้า
ก่อนที่ดวงตาคมกริบจะกวาดสายตามองมือเช้าที่ดูน่ารับประทาน
แล้วดึงสายตากลับมาที่หญิงสาวอีกครั้ง

“คุณทำอะไรหมดเลยวันนี้หรือ”

“ค่ะ” พระจันทร์ตอบคำถามของอีกฝ่าย ก่อนจะทวงถาม
ถึงคำตอบก่อนหน้านี้ “แล้วกาแฟ...”

“กาแฟสอง ครีมนหนึ่ง ไม่ใส่น้ำตาล”

“ค่ะ”

เมื่อได้คำตอบหญิงสาวก็รีบเดินไปห้องครัวทันที เอเรียส
มองตามแผ่นหลังบอบบางไปจนลับสายตา ก่อนจะดึงสายตา
กลับมาที่อาหารเข้านมโต๊ะอีกครั้ง

“หน้าตาอาหารก็ได้แต่ แย่หวังว่ารสชาติคงจะพอใช้ได้”

เอเรียสพึมพำเบาๆ ระหว่างนั้นพระจันทร์ก็เดินกลับมาถึง
โต๊ะอาหารพอดีพร้อมถ้วยกาแฟบนจานรองเข้าชุดที่มีควั่นสีเทาจาง
ลอยเหนือแก้ว หญิงสาววางมันลงตรงหน้าชายหนุ่ม ก่อนจะกลับไป
นั่งที่เก้าอี้ของตนฝั่งตรงข้าม

“เรากินมือเช้าเลยดีไหมคะ”

พระจันทร์ถามอย่างขอความเห็น หญิงสาวพยายามทำตัว
ให้เป็นธรรมชาติให้มากที่สุด แต่ถึงกระนั้นคนที่นั่งฝั่งตรงข้าม

อย่างเอเรียสก็สัมผัสได้ถึงอาการเกร็งๆ ของอีกฝ่าย

และเขาก็เลือกที่จะมองข้ามไปเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายต้องรู้สึกอึดอัด
“อีม เอาลี”

เมื่อเอเรียสเอ่ยปากอนุญาต พระจันทร์จึงลงมือจัดการอาหาร
ที่อยู่ตรงหน้า มือเข้าของหญิงสาวคือข้าวต้มทรงเครื่องกับนมสด
ส่วนของเอเรียสนั้นหญิงสาวเตรียมอาหารเข้าแบบอเมริกันไว้ให้
ทั้งคู่จัดการอาหารอย่างเงียบเชียบ จนกระทั่งหญิงสาวกินข้าวต้ม
หมดถ้วย

“คุณเรียนจบอะไรมา”

“พระจันทร์จบคหกรรมศาสตร์ค่ะ”

“แล้วเคยทำงานหรือยัง”

“พระจันทร์เพิ่งจะเรียนจบได้เดือนกว่าๆ ค่ะ ก็เลยยังไม่ได้
เริ่มทำงาน แต่ก่อนจบก็เคยฝึกงานเป็นผู้ช่วยเซฟในโรงแรมค่ะ”

“แล้วอยากทำงานหรือเปล่า”

ประกายตาแห่งความดีใจลูกราวในดวงตาคู่สวย รอยยิ้มกว้าง
ปรากฏบนใบหน้าเนียนใส หญิงสาวตอบออกไปด้วยน้ำเสียงที่ปกปิด
ความดีใจเอาไว้ไม่มิด

“อยากทำค่ะ ถ้าคุณเอเรียสอนุญาต”

ดวงตาคู่คมมองหญิงสาวอย่างพิจารณาด้วยสีหน้าเรียบเฉย
เขายังไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายแสรังทำหรือต้องการอย่างที่เขาบอกออกมา
จริงๆ เพราะอาการทิวเงินของบิดาและมารดาของเธอที่เขาเห็น
ก่อนหน้านี้ นั่น มันดูขัดกับท่าทางของคนเป็นลูกสาวหน้ามือเป็น
หลังมือ

“ถ้าผมจะโอนเงินเข้าบัญชีให้คุณเดือนละหนึ่งหมื่นดอลลาร์
คุณจะว่ายังไง แลกกับการที่คุณไม่ต้องทำงาน”

พอได้ยินอีกฝ่ายบอกแบบนี้ สีหน้าที่ดูเบิกบานในตอนแรก

ก็เลื่อนหาย เหลือเพียงสีหน้าจืดเฉีอนและผิดหวังเข้ามาแทนที่
หญิงสาวถามคนตรงหน้าเสียงอ่อน

“คุณเอเรียสจะไม่อนุญาตให้พระจันทร์ทำงานเธอคะ”

“คุณตอบไม่ตรงคำถาม”

เรียวปากสีชมพูเรื่อเม้มเข้าหากันแน่น ดวงตากลมโตวูบไหว
หัวใจดวงน้อยที่เคยเบิกบานก่อนหน้านี้ห่อเหี่ยวลงจนน่าใจหาย

“พระจันทร์ไม่รบกวนดีกว่าค่ะ”

หญิงสาวไม่ต้องการทำตัวเป็นภาระให้อีกฝ่าย หากเขา
ไม่อนุญาตให้เธอทำงานอย่างที่ต้องการ เธอก็จะไม่รับเงินของเขา
เด็ดขาด

เพราะทราบดีว่าที่บิดาและมารดาได้รับไปจากครอบครัว
ฟรีเดิลนั้นมูลค่าไม่น้อยเลย

“จริงสิ คุณคงไม่สนใจเงินแค่นี้หรอก ในเมื่อครอบครัว
ของคุณได้ไปมากกว่านี้หลายเท่านี้”

น้ำเสียงเรียบๆ ที่ออกมาจากริมฝีปากหยักสวยทว่ากลับแฝง
เนื้อหาที่เชือดเฉือนทำให้พระจันทร์หน้าม่าน แต่ถึงกระนั้นเธอ
ก็ไม่มีสิทธิ์ขุ่นเคืองอีกฝ่าย เพราะที่เธอพูดมาก็มีส่วนถูก แต่ทว่า
ไม่ใช่ทั้งหมด ที่เธอไม่อย่ากรบกรวนเขอีกเพราะไม่ต้องการเป็นภาระ
ของอีกฝ่าย แต่ดูเหมือนกับว่าเขากำลังเข้าใจเธอผิดไป

“พระจันทร์แค่ไม่อยากทำตัวเป็นภาระของคุณเอเรียส แต่
ถ้าคุณเอเรียสไม่สะดวกใจ จะให้พระจันทร์กลับบ้านก็ได้นะคะ
ส่วนเรื่องเงินที่คุณพอกับคุณแม่เอาไปก็ถือซะว่าเป็นการกู้ยืม หาก
สถานการณ์ของโรงงานดีขึ้น คงจะมีเงินส่วนนั้นมาคืนให้”

พระจันทร์กล่าวถึงโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าซึ่งครอบครัวอัศวฤกษ์
เป็นเจ้าของภายใต้ชื่อบริษัทอัศวราจำกัด ที่ตอนนี้พี่ชายคนโตของเธอ
อย่างอาทิตย์เป็นคนดูแลกิจการ แต่เพราะพิษเศรษฐกิจที่ซบเซาทำให้

โรงงานประสบกับภาวะขาดทุนอย่างหนัก จนต้องปากหน้ามาขอความช่วยเหลือจากครอบครัวฟรีเดล

“หากผมให้คุณกลับบ้านไปผมจะเหลือหลักประกันอะไรกันล่ะ ในเมื่อครอบครัวของคุณไม่มีหลักประกันอะไรให้ผมเลย ผมเป็นนักธุรกิจ หากไม่ได้ทุนคืน อย่างน้อยๆ ผมก็ต้องไม่เสียเปล่าโดยที่ไม่ได้อะไรกลับมาเลย”

คำพูดของเอเรียสกระแทกใจคนฟังอย่างพระจันทร์ไม่น้อย และเธอก็เข้าใจความหมายของเขาดี หญิงสาวเก็บเอาความน้อยเนื้อต่ำใจไว้ไว้นอก เพลอกัตรีมฝีปากของตนเบาๆ อย่างต้องการข่มกลืนอารมณ์

“พระจันทร์เข้าใจแล้วค่ะ ทุกอย่างก็แล้วแต่คุณเอเรียสจะเห็นสมควรก็แล้วกัน พระจันทร์ไม่มีสิทธิ์ตัดสินใจในทุกๆ เรื่องอยู่แล้ว”

“...”

“แม้แต่เรื่องที่พระจันทร์ต้องพาตัวเองมาอยู่ที่นี่ พระจันทร์ก็ไม่ได้รับโอกาสให้ตัดสินใจ ขอตัวเก็บจานไปล้างก่อนนะคะ”

หญิงสาวไม่รอให้อีกฝ่ายเอ่ยปากอนุญาต ร่างบางขยับตัวลุกขึ้น เก็บภาชนะตรงหน้าแล้วสาวเท้าเข้าไปในครัว โดยบางส่วนของที่เหลื่อมารีเป็นคนตามมาเก็บแทน ในระหว่างที่เอเรียสยังคงนั่งอยู่ที่เดิมด้วยสีหน้าครุ่นคิดที่ยากต่อการคาดเดา

“เดี๋ยวก่อนมารี”

“ค่ะ” มารีที่ถือถ้วยกาแฟกับจานอาหารส่วนที่เหลือเอาไว้ ในมือหันมาหาเอเรียส และมองอีกฝ่ายอย่างรอยคอดคำสั่ง

“ถ้าพระจันทร์อยากออกไปไหนก็โทร.บอกให้คนขับรถพาไป แล้วโทร.รายงานฉันด้วย”

“ได้ค่ะคุณเอเรียส”

“ฝากบอกพระจันทร์ด้วยว่า เย็นนี้ให้เตรียมอาหารสำหรับ

คนราวๆ แปดคน มีเด็กสามขวบกว่าด้วยสองคน”

“ได้ค่ะคุณเอเรียส”

เมื่อมารีรับคำ เอเรียสจึงขยับตัวลุกขึ้นยืนเต็มความสูง มือหนาหยิบเสื้อสูทที่วางพาดไว้บนเก้าอี้ ก่อนจะสาวเท้าออกจากบ้านไป ตรงหน้าบ้านมีรถยุโรปคันหรูสีดำมันปลาบจอดรออยู่ก่อนแล้ว คนขับรถชายในชุดสูทสีดำสนิทเปิดประตูให้ชายหนุ่มก่อนที่เจ้าตัว จะก้าวขึ้นไปนั่งที่เบาะหลัง จากนั้นคนขับรถก็ขึ้นมานั่งประจำที่

“แวะไปหาพี่เอเดรียนก่อนแล้วค่อยไปที่บริษัท”

“ครับคุณเอเรียส”

คนขับรถรับคำสั่งเสียงแข็งขัน ก่อนที่รถจะเคลื่อนออกไป ดวงตาคู่คมของเอเรียสมองเข้าไปในตัวบ้านที่บางส่วนของกรงด้วยกระจกใส จึงทำให้เห็นร่างบางของพระจันทร์ที่กำลังง่วนอยู่กับการล้างจานในครัว มีจังหวะหนึ่งที่หญิงสาวหันมา แนนอนว่าเขาเห็นเธออย่างชัดเจน แต่เธอคงไม่เห็นเขาเพราะฟิล์มติดกระจกที่ค่อนข้างหนา สีหน้าที่ดูจิตใจอ่อนของหญิงสาวทำให้ชายหนุ่มรู้สึกแปลกๆ ในอก

แต่เพียงครู่เดียวเขาก็สลัดความรู้สึกเหล่านั้นทิ้งไป

ตัวอาคารหลังใหญ่ที่มีมากกว่าหกชั้นซึ่งเป็นสถาปัตยกรรม
สไตล์อิตาลีตั้งอยู่ในเขตแมนฮัตตัน คือสถานที่ที่เอเรียสแวะเข้ามา
หาคนเป็นพี่ชายอย่างเอเดรียน รถยนต์คันหรูจอดในที่จอดรถ
สำหรับผู้บริหาร เอเรียสก้าวลงจากรถโดยมีคนขับรถลงไป
เปิดประตูให้ ก่อนที่เจ้าตัวจะก้าวเข้าลิฟต์ไปและกดที่หมายเลข
ชั้นสูงสุดของตัวอาคารหลังนี้

ก๊อก...ก๊อก...ก๊อก...

“เข้ามา”

เจ้าของห้องเอ่ยอนุญาต เอเรียสจึงก้าวเข้าไปด้านใน เอเดรียน
ที่ก้มหน้าก้มตาดูแฟ้มเอกสารในตอนแรกเงยหน้าขึ้นมองแขก
ผู้มาเยือน พอเห็นว่าเป็นน้องชาย คิ้วหนาจึงขยับเข้าหากันนิดๆ

“นายมีอะไรหรือเปล่า ทำไมมาหาพี่ถึงที่ทำงานแต่เช้าแบบนี้
โทร.มาก็ได้นี่”

เอเรียสถือวิสาสะนั่งลงที่เก้าอี้ฝั่งตรงกันข้ามกับคนเป็นพี่ชาย

เอเดรียนจ้องไปหน้าที่เรียบเฉยของเอเรียส หากแต่หน้าตาสีฟ้าคราม
คุ่นั้นฉายชัดว่าบางสิ่งกำลังรบกวนจิตใจ

“เย็นนี้ผมจะชวนพี่กับพี่หวานแล้วก็เด็กๆ ไปกินมื้อค่ำที่บ้าน
ด้วยกัน”

“หมายถึงที่คฤหาสน์ฟรีเดิลนะเหรอ”

“ไม่ใช่ครับ ผมหมายถึงบ้านของผม บ้านที่ผมซื้อไว้อยู่แถบ
ชานเมือง”

“อ้าว นายย้ายไปอยู่ที่นั่นตั้งแต่เมื่อไร พี่ไม่เห็นรู้เรื่องเลย”

“ผมเพิ่งย้ายเข้าไปอยู่เมื่อวาน”

“แล้วทำไมนายถึงย้ายออกจากบ้านล่ะ มีปัญหาอะไรหรือเปล่า
หรือว่าเอรีน่ากวนใจจนทนอยู่ไม่ไหว”

เอเดรียนกล่าวถึงน้องสาว และนั่นก็ทำเอาเจ้าตัวเปลื่อยิ้ม
ออกมาด้วยความดีใจของน้องเล็กของบ้านที่ถูกตามใจจนเคยตัว

“ไม่ใช่หรอกครับ เอรีน่าไม่อยู่บ้าน แต่จะกลับมาวันนี้”

“อ้าว งั้นเพราะอะไรล่ะ”

“คือเรื่องทั้งหมดเป็นอย่างนี้ครับ”

ทหลังจากได้ฟังเรื่องราวจากปากคนเป็นน้องชาย เอเดรียน
ถึงกับขมวดคิ้วเข้าหากันแน่น พลังจ้องไปหน้าที่ยังคงเรียบเฉย
ของเอเรียส

“ไม่มีการแต่งงาน ไม่มีทะเบียนสมรส แล้วฝ่ายนั้นเขาอม
เหรอ”

“ก็ไม่เห็นมีปัญหาอะไรนี่ครับ เพราะทันทีที่เห็นเช็คมูลค่า
สิบล้านดอลลาร์เขาก็บินกลับกรุงเทพฯ ทันที ทั้งเอาไว้ก็แต่ลูกสาว
ของเขานั้นแหละครับ”

น้ำเสียงที่กล่าวออกมาติดจะเย้ยหยันนิดๆ จนคนฟังอย่าง เอเดรียนสัมผัสได้ คนเป็นพี่ชายถึงกับลั่นศีรษะพลางสบสายตากับ เอเรียส

“จริงๆ แล้วนายไม่ต้องทำตามก็ได้นี่ แเค่ให้เงินก็น่าจะจบ”

“หากไม่เป็นเพราะคำสัญญาของคุณทวดของเราและคุณทวดของเขา ผมก็ไม่มีทางยอมทำตามเด็ดขาด และคุณพ่อก็xor้องผมด้วย ผมจะปฏิเสธได้ยังไง”

เอเรียสกล่าวถึงคุณทวดที่ล่วงลับไปแล้ว บวกกับคำxor้องของบิดาทำให้ชายหนุ่มไร้ทางเลือกในการปฏิเสธ และที่สำคัญนี่เป็นเรื่องบุญคุณระหว่างกันของสองตระกูลที่ในอดีตฝั่งโน้นเคยช่วยตระกูลฟรีเทลเอาไว้ หากปฏิเสธคงจะดูใจร้ายเกินไปหน่อย

“แล้วนายโอเคกับการใช้ชีวิตคู่จั้นหรือ”

“ผมก็แค่ทำตามคำมั่นสัญญาในอดีตเท่านั้น”

“นายหมายความว่าไง”

“คุณทวดแค่ระบุเอาไว้ว่า ให้ทายาทรุ่นใดรุ่นหนึ่งได้ใช้ชีวิตด้วยกันในฐานะสามีภรรยา แต่ไม่ได้ระบุว่าจะต้องจัดพิธีแต่งงาน ไม่ได้ระบุว่าจะต้องจดทะเบียนสมรสนี่ครับ และวันหนึ่งหากผมจะกลับไปใช้ชีวิตโสดตามเดิม นั่นก็ไม่ถือว่าผมทำผิดสัญญา อีกอย่างผมก็ให้เกียรติเขาด้วยการสวมแหวนไว้ที่นิ้วนางข้างซ้ายแล้วนะครับ แค่นี้มันก็มากเกินไปพอแล้ว”

เอเดรียนถึงกับส่ายหน้าให้กับความคิดของคนเป็นน้องชาย

“แล้วนายไม่สงสารผู้หญิงเขาบ้างหรือ ว่าแต่เขาชื่ออะไรนะ”

“พระจันทร์ครับ”

“อ่า นั่นแหละ แล้วนายไม่สงสารพระจันทร์บ้างหรือ เลิกเถิดกันผู้หญิงก็มีแต่จะเสียหาย”

“ผมไม่ได้มองว่าเป็นเรื่องเสียหายตรงไหนเลยนี่ครับ ในเมื่อ

ทั้งสองฝ่ายได้ผลประโยชน์ร่วมกัน ถึงแม้ว่าผมจะขาดทุนย่อยยับก็ตาม ไม่ใช่หน่อยๆ เลยนะครับ กับมูลค่าตัวเลขที่ผมต้องจ่ายไป”

“นายนี่มันจริงๆ เลยนะเอเรียส”

“นี่ก็ถือว่าผมยอมสุดๆ แล้วนะครับ” เมื่อเอเรียสบอกแบบนั้น เอเดรียนก็หมดคำจะโต้แย้ง จึงถือโอกาสเปลี่ยนเรื่อง

“เออ แล้วเรื่องโลลานะ นายทำใจได้แล้งั้นหรือ”

เอเดรียนกล่าวถึงอดีตคนรักของเอเรียสที่เพิ่งจะเลิกกันไปไม่ถึงเดือน

“ก็ไม่ได้เป็นปัญหาอะไรนี่ครับ เราจากกันด้วยดี”

ถึงแม้น้องชายจะตอบออกมาแบบนั้น แต่เอเดรียนสัมผัสได้ว่าเอเรียสยังค่อนข้างอ่อนไหวกับเรื่องนี้ หากแต่เจ้าตัวเก็บซ่อนความรู้สึกต่างๆ เอาไว้ภายใต้สีหน้าเรียบเฉยเย็นชา

“เอาละๆ นายโอเคก็ดีแล้ว” เมื่อเจ้าตัวบอกแบบนั้นเอเดรียนก็ไม่อยากเข้าขี้

“ตกลงคืนนี้จะไปกินมื้อค่ำที่บ้านผมใช้ไหมครับ ผมให้พระจันทร์เตรียมอาหารไว้รอแล้ว”

“ต้องไปสิ แล้วเอรีน่าล่ะนายบอกหรือยัง”

“เดี๋ยวโทรไปบอกครับ กะว่าให้ชวนพี่ไบรอันมาด้วย”

“งั้นก็โอเค เย็นนี้เจอกัน”

“ครับ”

เอเรียสรีบคำก่อนจะลุกขึ้นสาวเท้าออกไปจากห้องทำงานของเอเดรียนโดยมีสายตาของคนเป็นเจ้าของห้องมองตามไปจนแผ่นหลังของน้องชายลับสายตา และอดจะกังวลไม่ได้ตามประสาคนเป็นพี่ที่ห่วงน้องชาย

และหวังว่าเรื่องทุกอย่างจะผ่านไปด้วยดี

“ว่าไงคะพี่ชาย น้องเพิ่งมาถึงบ้านพอดี”

เอรีน่ากล่าวเสียงใสระหว่างทิ้งตัวลงนั่งบนเตียงใหญ่ในห้องนอน หญิงสาวเพิ่งจะเดินทางกลับมาถึงบ้านเมื่อห้านาทีก่อน เอเรียสก็โทร.เข้ามาพอดี

“เย็นนี้ชวนพี่ไปรอนมากินมื้อค่ำที่บ้านพี่หน่อยสิ”

“น้องก็อยู่ที่บ้านอยู่แล้วนี่ไงคะ”

เอรีน่าขมวดคิ้วน้อยๆ อุดจะแปลกใจกับคำเชิญชวนของพี่ชายไม่ได้ จู่ๆ มาชวนให้รับประทานมื้อค่ำด้วยกันทั้งคู่ ที่อยู่บ้านเดียวกันแท้ๆ จะไม่ดูแปลกไปหน่อยหรือ

“พี่หมายถึงบ้านของพี่ที่ซื้อไว้แถวซานเมือง”

“อ้าว พี่เอเรียสย้ายไปอยู่ที่นั่นตั้งแต่เมื่อไรคะ น้องไม่เห็นจะรู้อะไรเลย”

เอรีน่าจำได้ดีว่าก่อนที่เธอจะเดินทางไปเที่ยวกับกลุ่มเพื่อนที่ต่างประเทศเมื่อห้าวันก่อน เอเรียสก็ยังคงอยู่ที่คฤหาสน์ฟรีเดล ไม่ได้มีที่ท่าว่าเจ้าตัวจะย้ายออกไปอยู่ข้างนอกเลยด้วยซ้ำ แล้วนี่เกิดอะไรขึ้น

“ฟังที่พี่จะเล่า แล้วอย่าเพิ่งถามแทรก ตกกลางไหม”

เอรีน่าพยักหน้ารับหงิกๆ ถึงแม้ว่าปลายสายจะไม่เห็นก็ตาม

“คือเรื่องทั้งหมดเป็นอย่างนี้”

ได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดจากปากคนเป็นพี่ชายเอรีนาก็อดตกใจไม่ได้ เธอไม่อยู่บ้านแค่ไม่กี่วันพี่ชายอีกคนของเธอก็มีภรรยาเสียแล้ว แถมยังเป็นภรรยาที่ไม่เคยเห็นหน้าค่าตากันมาก่อนด้วยซ้ำ อดถามออกไปอย่างกังวลไม่ได้

“พี่เอเรียสโอเคใช่ไหมคะ”

“พี่ไม่มีปัญหาอะไรหรอก คิดว่าคงไม่นาน”

“พี่เอเรียสหมายความว่ายังไงคะ” พอได้ยินแบบนี้เอรีน่าถึงกับขมวดคิ้วมุ่น

“ก็หมายความว่าคงใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันไม่นานหรอก พี่ก็แค่ทำตามคำมั่นสัญญาและไม่อยากให้ตระกูลเราขึ้นชื่อว่าไม่รู้จักบุญคุณ”

“หมายความว่าพี่เอเรียสจะเลิกกับพระจันทร์หรือคะ”

เอรีน่าทราบว่าการรยาของพี่ชายชื่อพระจันทร์และอายุน้อยกว่าตัวเองจากคำบอกเล่าของคนเป็นพี่ชาย จากที่กังวลเกี่ยวกับความรู้สึกของพี่ชาย ตอนนี้ก็เริ่มเอนเอียงไปเห็นใจกรรยาของพี่ชายที่ยังไม่ได้เห็นหน้ากันอย่างพระจันทร์เสียแล้ว

“ก็ใช่ไง อย่างที่บอกพี่ก็แค่ทำตามคำมั่นสัญญาของคุณทวดเท่านั้น”

“แล้วอย่างนี้พระจันทร์ เอ่อ...จะไม่เสียหายหรือคะ”

ในฐานะที่เป็นผู้หญิงเหมือนกันเอรีน่าก็อดไม่ได้ที่จะเกิดความเห็นใจ ไม่ว่าจะการใช้ชีวิตคู่จะเกิดขึ้นเพราะเหตุผลใดก็ตาม ไม่มีใครอยากเลิกรากัน โดยเฉพาะฝ่ายหญิง

“พี่ว่าเธอคงเตรียมใจเอาไว้แล้วแหละ ตั้งแต่รู้ว่าต้องมาอยู่กับพี่”

เอรีน่าสัมผัสได้ถึงน้ำเสียงที่ติดจะดูแคลนนิดๆ ของเอเรียสแบบนี้ก็ยังเห็นใจพระจันทร์เพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว แต่ว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องของพี่ชาย เธอคงแย่งอะไรมากไม่ได้

“แล้วตกลงว่าจะมากินมื้อค่ำที่บ้านพี่ใหม่ พี่ชวนพี่เอเดรียนกับผักหวานแล้วก็เด็กๆ แล้ว”

“ไปค่ะ เจอกันตอนเย็นนะคะ”

“อย่าลืมชวนพี่ไบรอันมาด้วยละ ราชันนี่ไม่ใช่หงอยไปแล้ว”

เธอ แฟนหนีไปเที่ยวตั้งหลายวัน”

“แหม...พี่เอเรียสก็พูดเกินไป พี่ไบรอันเขาไม่หยอหยอกค่ะ”

พูดถึงแฟนหนุ่มที่เป็นตำรวจเอรีน่าก็อดจะยิ้มออกมาไม่ได้
ว่าไปแล้วเธอก็คิดถึงอีกฝ่ายเหมือนกัน เพราะตอนที่ไปเที่ยวแบบ
ตั้งแคมป์กับกลุ่มเพื่อนในเขตอุทยานไร้สัญญาณโทรศัพท์ จึงทำให้
ขาดการติดต่อกันไป

“ไม่หยอหยออะไรกัน เมื่อก่อนยังโทร.มาถามพี่เลยว่าเมื่อไรเรา
จะกลับ ถามพี่ไม่พอยังโทร.ไปหาพี่เอเดรียนอีก อย่างนี้ยังไม่เรียกว่า
หยอหยอกอีกหรือ ทั้งหยอทั้งเหงาแหละพี่ว่า”

“คิกๆ แฟนใครเอ่ยน่ารักจังเลยน้ำ”

“ไม่ต้องมาชมแฟนเราให้พี่ฟังเลย รีบๆ โทร.หาพี่ไบรอัน
ซะละ”

“รับทราบค่า เจอกันตอนเย็นนะคะพี่ชาย”

“อืม”

เอเรียสรับคำก่อนจะกดวางสาย เอรีน่าจึงจัดการต่อสายหา
คนรักอย่างผู้กองหนุ่มไบรอันทันที รอยยิ้มกว้างปรากฏบนดวงหน้า
รูปไข่ทันทีที่อีกฝ่ายกดรับสาย

“พี่ไบรอัน เอรีน่ากลับมาแล้วนะคะ”

“**มา**รีคะ พระจันทร์ต้องออกไปซื้อของสำหรับทำม้อเย็น
พระจันทร์จะไปหาซื้อได้ที่ไหนคะ”

พระจันทร์ไม่เคยใช้ชีวิตในต่างประเทศ และนี่ก็เป็นครั้งแรก
ที่เจ้าตัวจากบ้านมาไกลถึงอเมริกา และหญิงสาวก็ไม่ทราบว่าจะ
หาซื้อวัตถุดิบต่างๆ ได้จากที่ไหน จึงต้องขอความช่วยเหลือจากมารี

“เดี๋ยวดิฉันโทร.ตามคนขับรถให้ นะคะ คุณเอเรียสสั่งเอาไว้แล้ว”

“คะ”

พระจันทร์นั่งรอที่ห้องนั่งเล่นเพียงไม่นาน มาริก็เดินเข้ามาหาพร้อมแจ้งว่ารถมารออยู่ที่หน้าบ้านแล้ว หญิงสาวจึงเดินออกไปพร้อมมาริที่บอกว่าจะออกไปด้วยกัน

รถยุโรปคันหรูเลี้ยวเข้ามาจอดยังซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งหนึ่ง พระจันทร์ก้าวลงจากรถพร้อมกับมาริ ก่อนที่ทั้งคู่จะพากันเดินเข้าไปด้านใน

มาริเซ็นรถสำหรับใส่ของตามพระจันทร์ที่กำลังเลือกวัตุดิบต่างๆ ที่จะใช้ประกอบอาหาร รอยยิ้มหวานปรากฏบนใบหน้า เรียวสวยเมื่อเห็นวัตุดิบที่นำเข้ามาบางส่วนมาจากประเทศไทย หากแต่ก็ลอบย่นจมูกนิดๆ เมื่อเปรียบเทียบกับราคาที่เคยเลือกซื้อจากตลาดสดที่บ้านแล้วพบว่าราคาแตกต่างกันหลายเท่า แต่ถึงกระนั้นหญิงสาวก็ไม่มีทางเลือก จำต้องหยิบของที่ต้องการใส่รถเข็น เมื่อได้ของที่ต้องการทั้งหมดจึงไปที่เคาน์เตอร์ชำระเงิน หญิงสาวเข้าคิวระหว่างที่รอคนแรกชำระเงินที่เคาน์เตอร์ ดวงตากลมโตสีด่าขลับก็เหลือบไปเห็นคนรู้จักที่ไม่คิดว่าจะเจออีกฝ่ายที่นี้

“พีคมัน”

เจ้าของชื่อหันมาตามเสียงเรียกก่อนจะเดินเข้ามาหาพระจันทร์ในทันที ทว่ายังไม่ทันได้เอ่ยปากทักทายกัน ถึงคิวพระจันทร์จ่ายเงินพอดี

“แป็บหนึ่งนะคะ พระจันทร์จ่ายเงินก่อน”

คมน์พยักหน้ารับ ชายหนุ่มรจนกระทั่งพระจันทร์ชำระเงินเรียบร้อยแล้ว จึงพากันเดินออกไปนอกซูเปอร์มาร์เก็ตโดยมีมาริเซ็นรถใส่ของตามออกไป ทั้งคู่เดินมาเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงที่จอดรถ มาริกับคนขับรถช่วยกันเอาของที่พระจันทร์ซื้อใส่ท้ายรถ หญิงสาวจึงถือโอกาสนั้นพูดคุยกับคมน์

“พี่คมน์มาทำอะไรที่นี้เหรอคะ”

คมน์เป็นพี่ชายของเพื่อนสนิทของพระจันทร์ที่ชื่อคัคคนางค์

“คุณพ่อมาคุยเรื่องธุรกิจส่งออกเครื่องเทศนะ เลยให้พี่ตามมาด้วย”

“อ้อ งั้นที่เวะมาซูเปอร์มาร์เก็ตนี้ก็เพราะมาสำรวจตลาดหรือเปล่าคะ”

“ก็ประมาณนั้นแหละ ว่าแต่พระจันทร์เออะ ทำไม่ถึงได้มาอยู่ที่นี้ล่ะ”

สีหน้าของพระจันทร์ดูจิตใจอ่อนลงเล็กน้อยเมื่อถูกถามแบบนั้น แต่สุดท้ายหญิงสาวก็ฝืนยิ้มบางๆ ก่อนจะตอบกลับไป

“คือตอนนี้พระจันทร์ย้ายมาอยู่ที่นี้แล้วค่ะ”

“หืม” คมน์เลิกคิ้วข้างหนึ่งขึ้นประกอบคำถาม และแน่นอนว่าเจ้าตัวแปลกใจไม่น้อยกับคำตอบของเพื่อนน้องสาว “พี่ถามได้ไหมว่าทำไม่ถึงได้ย้ายมาอยู่ที่นี้ล่ะ แล้วยายนางครู่หรือยัง”

พระจันทร์ส่ายหน้าน้อยๆ เป็นการปฏิเสธ

“มันค่อนข้างกะทันหันนะค่ะ พระจันทร์ก็ว่าจะโทร.หานางค์อยู่เหมือนกัน แต่ยังไม่ีเวลาเลย ส่วนเรื่องที่พระจันทร์ย้ายมาอยู่ที่นี่ก็เพราะเหตุผลทางบ้านนะค่ะ”

เมื่อพระจันทร์ดูไม่สะดวกใจที่จะตอบคำถาม คมน์ก็มีมารยาทพอที่จะไม่คาดคั้น

“เอาละ ไม่สะดวกตอบก็ไม่เป็นไร อย่าลืมโทร.หายายนางค์บ้างก็แล้วกัน”

“ได้ค่ะพี่คมน์”

“งั้นเราแลกเบอร์กันเอาไว้หน่อยได้ไหม เพื่อมีอะไรจะได้โทร.หากัน พี่ยังอยู่ที่นี้อีกหลายวัน”

“ได้เลยค่ะ”

พระจันทร์กดหมายเลขโทรศัพท์ที่ใส่มือถือที่คอมน์ส่งมาให้
ก่อนจะส่งคืน คอมน์รับเอาไว้ก่อนจะกดโทร. ออกเข้าเครื่องของ
พระจันทร์เพื่อให้อีกฝ่ายทราบหมายเลขโทรศัพท์ของตัวเอง

“พระจันทร์ไปก่อนนะคะพี่คอมน์ ไว้เจอกันค่ะ”

“อืม ไว้เจอกัน”

พระจันทร์รอจนกระทั่งแผ่นหลังของคอมน์หายกลับเข้าไป
ในซูเปอร์มาร์เก็ตอีกครั้ง จากนั้นหญิงสาวจึงก้าวขึ้นรถโดยมี
คนขับรถช่วยเปิดประตูให้ ประตูถูกปิดลงด้วยฝีมือของคนขับรถ
ก่อนที่รถจะเคลื่อนออกไปจากซูเปอร์มาร์เก็ต

อาหารหน้าตาน่ารับประทานมากมายทั้งคาวและหวาน
ถูกจัดเตรียมพร้อมอยู่บนโต๊ะยาวที่สวนหน้าบ้านในเวลาราวๆ
ห้าโมงเย็นโดยฝีมือของพระจันทร์กับมารี หญิงสาวขอตัวไปจัดการ
อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อรอการกลับมาของเอเรียสและแขกของเขา
ที่เธอไม่ทราบว่ามิใครบ้าง หญิงสาวใช้เวลาเพียงไม่นานก็จัดการ
อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อย ร่างบอบบางในชุดเดรสสั้น แขนเสื้อ
เป็นทรงบอลลูนสีชมพูอ่อนลายดอกไม้แก้วออกมาจากห้องนอน
ตั้งใจจะไปดูความเรียบร้อยที่โต๊ะอาหารอีกครั้ง ทว่าไม่ทันได้ก้าวขา
พ้นประตูบ้าน รถของเอเรียสก็ขับมาจอดที่โรงรถ ก่อนที่ชายหนุ่ม
จะก้าวขายาวๆ ครู่เดียวเขาก็หยุดอยู่ตรงหน้าเธอ

“กลับมาแล้วหรือคะ”

พระจันทร์อมยิ้มนิดๆ ตอนที่ถามคนตรงหน้า เอเรียสก็ยังคง
สีหน้าเรียบเฉยกวาดสายตามองร่างเล็กในชุดเรียบๆ หากแต่อยู่บน
ร่างบางกลับดูน่ารักน่ามองจนเขาเกือบละสายตาไม่ได้ โดยเฉพาะ
ที่ดวงหน้ารูปไข่ที่ไร้การแต่งแต้มโชว์ผิวเนียนใสราวกับผิวเด็กนั้น

ทำให้ขาแทบละลายตาไปจากหญิงสาวไม่ได้เลย

“คุณเอเรียสเพิ่งกลับมา ตื่นน้ำก่อนสักหน่อยดีไหมคะ เดี่ยว
พระจันทร์ไปหยิบให้”

เสียงหวานใสที่ดังขึ้นอีกครั้งทำให้ชายหนุ่มหลุดออกจาก
ความคิดของตัวเอง ไบหน้าคมเข็มพริกเล็กน้อยก่อนครางรับ
ในลำคอ

“อืม”

“นั่นส่งเลื้อมาคะ เดี่ยวพระจันทร์เอาไปเก็บให้ คุณเอเรียส
นั่งรอที่ห้องนั่งเล่นก่อนก็ได้คะ เดี่ยวพระจันทร์ยกน้ำตามไป”

หญิงสาวกล่าวถึงเลื้อสุทที่พาดอยู่บนท่อนแขนของชายหนุ่ม
เอเรียสส่งมันให้เธอก่อนที่เขาจะก้าวเท้าเข้าไปในโซนห้องนั่งเล่นแล้ว
ทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟา มือหนาหยิบรีโมตทีวีขึ้นมากดเปิดดูรายการ
แข่งรถ ส่วนพระจันทร์เดินเอาเลื้อสุทของเขาไปเก็บ จากนั้นจึงยกน้ำ
มาให้อีกฝ่าย

“น้ำคะ”

หญิงสาววางแก้วน้ำลงบนโต๊ะกระจกทรงสี่เหลี่ยมที่ตั้งอยู่
หน้าโซฟา เอเรียสพยักหน้ารับรู้จากนั้นจึงคว้าแก้วน้ำขึ้นมาดื่ม
จนกระทั่งน้ำในแก้วพร่องไปเกินครึ่งเขาก็วางแก้วลงบนจานรอง

“แขกของคุณเอเรียสจะมาถึงประมาณหกโมงเย็นใช่ไหมคะ”

พระจันทร์ที่ยังยืนอยู่ที่เดิมถามคนที่นั่งอยู่บนโซฟา ชายหนุ่ม
หันมาสบสายตากับเธอ

“ใช่”

“ถ้าถึงพระจันทร์ขอตัวไปดูความเรียบร้อยของอาหารอีกทีนะคะ”

“อืม”

“อ้อ ลืมบอกไปเลยคะ พระจันทร์เตรียมน้ำอุ่นเอาไว้ให้แล้ว
นะคะ เผื่อคุณเอเรียสอยากจะอาบน้ำก่อน”

“ขอใจ”

เอเรียสกล่าว พระจันทร์อมยิ้มนิดๆ เป็นการรับรู้คำขอของคุณของอีกฝ่ายก่อนที่ร่างบางจะก้าวออกไปด้านนอก นัยน์ตาสีฟ้าครามมองตามแผ่นหลังของหญิงสาวไปจนลับสายตา ก่อนจะดึงสายตากลับมาที่หน้าจอทีวีเมื่อแผ่นหลังบอบบางลับสายตาไปแล้ว

“คุณเป็นคนแบบไหนกันแน่พระจันทร์”

ชายหนุ่มพึมพำเบาๆ เพราะหากนึกทำทางของบิดาและมารดาของหญิงสาวที่เขาเคยเจอ เห็นแวบเดียวเขาก็รู้ได้ทันทีว่าฝ่ายนั้นมีความกระหายเงินมากขนาดไหน และเขาก็คิดว่าคนเป็นลูกคงไม่ต่างกันนัก ที่เขายอมรับในเงื่อนไขเพราะไม่ต้องการให้ฝ่ายนั้นหยิบยกเรื่องราวในอดีตมากล่าวอ้างอีก เพียงแค่ทำตามสัญญาของคุณทวดที่ล่วงลับไปแล้วให้จบๆ กันไป และเขาก็ไม่ได้คิดที่จะใช้ชีวิตกับผู้หญิงที่มาจากครอบครัวที่แสดงออกอย่างชัดเจนว่าหิวเงินมากขนาดนั้นไปจนตลอดชีวิต อย่างมากก็แค่ชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น เพื่อให้สัญญาะหว่างกันสิ้นสุดลง อีกฝ่ายจะได้ไม่มีข้ออ้างมาขอเงินได้อีก หากแต่ทำทางของหญิงสาวแตกต่างจากคนเป็นบิดามารดาอย่างสิ้นเชิง เห็นได้จากที่หญิงสาวปฏิเสธข้อเสนอของเขาไปเมื่อวาน

แต่บางที่เธออาจจะแค่เล่นละครเพื่อตบตาเขาเพราะต้องการมากกว่าที่เขาเสนอให้ก็ได้ เรื่องนี้คงต้องดูกันยาวๆ

เอเรียสสลัดเรื่องที่รบกวนจิตใจออกจากหัว ชายหนุ่มกดปิดทีวีก่อนจะลุกจากโซฟาแล้วสาวเท้าเข้าไปในห้องนอน จัดการอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วออกมารอการมาของครอบครัวพี่ชายและน้องสาว

๗ ฟสนามสีขาวสว่างถูกเปิดในเวลาสิบแปดนาฬิกา ตอนนั้น
แขกของเอเรียสมาครบกันทุกคนแล้ว และพระจันทร์ก็ทราบว่
ทุกคนที่มาล้วนเป็นคนในครอบครัวของเอเรียส แต่หญิงสาวก็อดจะ
รู้สึกเกร็งๆ ไม่ได้ แม้ว่าตอนนี้จะนั่งอยู่ข้างเอเรียสก็ตาม มือค้ำ
ผ่านไปอย่างรวดเร็ว พระจันทร์ทำได้แค่ฟังคนร่วมโต๊ะสนทนากัน
มีบ้างที่เธอเปิดปากตอบคำถามของคนในโต๊ะ โดยเฉพาะเอรีน่า
น้องสาวของเอเรียสที่ดูค่อนข้างสนใจเรื่องราวของเธอ และ
พระจันทร์ก็ยืนตื้ออย่างยิ่งในการตอบคำถามของอีกฝ่าย เพราะมัน
ช่วยให้เธอลดอาการเกร็งเครียดลงได้บ้าง และเพราะความน่ารัก
สดใสของเอรีน่าและความน่ารักของลูกชายฝาแฝดของเอเดรียน
พี่ชายของเอเรียสทำให้เธอรู้สึกผ่อนคลายมากยิ่งขึ้น ตอนนี้นัก
หนุ่มๆ แยกตัวไปดื่มกันที่ริมสระว่ายน้ำ ส่วนสาวๆ รวมถึงเด็กๆ
พากันมานั่งที่ห้องนั่งเล่น

“คุณแม่ฮะ ผมเป็นแฟนอาพระจันทร์ได้ไหมฮะ”

“หืม”

แอชเซอร์ แฝดน้องของออสตินวัยสามขวบเศษหันไปถาม มุกดาราผู้เป็นมารดา ทำเอาเจ้าตัวถึงกับเลิกคิ้วขึ้นมองลูกชาย ที่มองมาด้วยสายตาเป็นประกายอย่างรอคอยคำถาม ก่อนที่หญิงสาวจะหัวเราะออกมาเบาๆ ตอนเห็นแอชเซอร์ปีนขึ้นไปนั่งบนตักของพระจันทร์ที่นั่งอยู่บนโซฟา ส่วนแฝดผู้พี่อย่างออสติน กำลังนั่งดูคนมกล่อง สายตาจับจ้องอยู่ที่ตัวการ์ตูนบนทีวีโดยมีเอรีน่าผู้เป็นอานั่งอยู่ข้างกัน ส่วนพระจันทร์ก็กำลังอมยิ้มน้อยๆ อย่างเอ็นดู

“แอชเซอร์บอกคุณแม่ว่าแฟนคืออะไร”

“คือคนที่แบ่งขนมให้เราไงครับ”

ได้ยินคำตอบแบบนั้นจากเจ้าตัวเล็ก พระจันทร์กับมุกดารา ถึงกับหัวเราะพรี๊ด รวมถึงเอรีน่าที่นั่งอยู่กับออสตินที่โซฟาอีกตัวนั้นก็ด้วย

“แค่แบ่งขนมอย่างเดียวเราไม่เรียกว่าแฟนกันหรอกนะครับ คนสองคนต้องรักกันด้วยนะ”

“อาพระจันทร์รักผมไหมฮะ”

ทันทีที่มุกดาราบอกแบบนี้ แอชเซอร์ก็หันไปถามพระจันทร์ทันที เจ้าตัวอมยิ้มน้อยๆ แล้วพยักหน้าหงึกๆ แล้วตอบคำถามเจ้าเด็กตัวเล็ก

“รักครับ”

“อาพระจันทร์ก็รักผม นั่นก็เป็นแฟนผมได้ใช่ไหมฮะ”

คราวนี้แอชเซอร์หันไปถามมุกดาราอีกครั้ง หญิงสาวอมยิ้มแล้วส่ายหน้า

“ความรักมีหลายรูปแบบ อย่างที่แม่รักลูกก็ไม่ได้หมายความว่าเราเป็นแฟนกัน แม่พูดถูกไหม อาพระจันทร์รักแอชเซอร์แบบ

อาร์กหลาน ส่วนความรักแบบแฟนนะ ไว้ลูกโตกว่านี้อีกหน่อย
แม่จะค่อยๆ บอกลูกอีกที”

แอชเซอร์ทำหน้าที่ยุ่งเพราะไม่ได้ตั้งใจ ดวงตากลมโตโตโตโตโต
หันไปมองหน้าพระจันทร์อีกครั้ง ถ้ามด้วยสีหน้าที่แสดงออกอย่าง
ชัดเจนถึงความผิดหวัง

“อาพระจันทร์เป็นแฟนผมไม่ได้จริงๆ เหนออะ”

“ไม่ได้ครับ เพราะอาพระจันทร์เป็นแฟนของอาเอเรียสไง”

มุกดาราเป็นคนตอบคำถามของลูกชาย ส่วนพระจันทร์ก็ยิ้ม
อย่างเอ็นดูแอชเซอร์ที่ยังคงหน้ามึน

“ก็ได้ซะ ผมยอมให้อาเอเรียสก็ได้”

คำพูดคำจาแสนน่ารักทำให้พระจันทร์โน้มใบหน้าไปพัดแก้ม
แอชเซอร์อย่างมันขี้ขิว ก่อนเจ้าตัวจะถูกมุกดาราเรียกเพราะถึงเวลา
เข้านอน นั่นก็คือเวลาสองทุ่มตรง ระหว่างรอคนเป็นบิดาอย่าง
เอเดรียนกำลังดื่มสังสรรค์กับเอเรียสและไปรอัน

“มาเด็กๆ เตียวแม่พาไปเข้านอน”

มุกดาราลุกจากโซฟา ยืนมือทั้งสองข้างไปหาลูกๆ ที่นั่งอยู่
คนละที่ ออสตินที่นั่งอยู่ข้างเอรีน่าลุกมาหาคนเป็นมารดาทันที
ส่วนแอชเซอร์แม่จะมีที่ให้อึดออดในต่อนแรก แต่สุดท้ายก็ยืนมือ
กลมป้อมให้มุกดาราจับจูง

“เตียวผักหวานพาเด็กๆ ไปนอนก่อนนะคะคุณเอรีน่า เตียวพี่
มานะพระจันทร์”

มุกดาราบอกเอรีน่าก่อนจะหันมาบอกพระจันทร์ จากนั้น
จึงจูงมือพาเจ้าเด็กแฝดเข้าไปนอนในห้องนอนที่อยู่ติดกันกับห้องนอน
ของพระจันทร์ กล่อมเด็กๆ หลับด้วยนิทานหนึ่งเรื่อง จากนั้นจึง
ออกมาคุยกับพระจันทร์และเอรีน่า แต่ส่วนใหญ่มุกดาราจะเป็น
ฝ่ายฟังบทสนทนาระหว่างพระจันทร์กับเอรีน่าเสียมากกว่า

“เห็นพี่เอเรียสบอกว่าพระจันทร์เรียนด้านการทำอาหารมาหรือ”

“ใช่ค่ะ พระจันทร์เรียนจบคหกรรมศาสตร์มาค่ะ”

“ถึงว่าทำอาหารอร่อยมากๆ เลย ฝีมืออย่างกับเชฟในโรงแรมเลยนะ จริงไหมผักหวาน”

“จริงค่ะ” มุกดาราพยักหน้าเห็นด้วย

“ขอขอบคุณที่ซมนะคะ แต่พระจันทร์คิดว่าพระจันทร์คงต้องฝึกปรีอฝีมืออีกเยอะเลยค่ะ”

“แล้วอยากลองไปฝึกฝีมือตามภัตตาคารหรือโรงแรมดูไหม ฉันพอจะมีคนรู้จักที่เป็นเจ้าของภัตตาคารอาหารกับโรงแรมอยู่นะ”

พอได้ยินแบบนี้ สีหน้าที่ดูเบิกบานในตอนแรกของพระจันทร์ก็ดูเฉือนลง

“เรื่องนี้พระจันทร์คงต้องแล้วแต่คุณเอเรียสค่ะ”

“แล้วลองคุยดูหรือยัง พี่ชายน่าจะอนุญาตนะ”

“พระจันทร์ลองคุยแล้วค่ะ แต่คุณเอเรียสไม่อนุญาต”

สีหน้าผิดหวังของพระจันทร์ทำให้เอรีน่ายู่หน้า พลงบนพี่ชายคนรองกระปอดกระแปด

“พี่เอเรียสนะพี่เอเรียส ทำไมถึงใจร้ายขนาดนี้”

พระจันทร์แสดงสีหน้าจืดเจื่อน เพราะเธอเองก็ไม่มีสิทธิ์ไปต่อรองอะไรทั้งนั้น เรื่องนี้ก็ต้องแล้วแต่เอเรียส ในเมื่อเขาไม่อนุญาต เธอก็ไม่มีสิทธิ์ใดๆ ไปคัดค้าน

“แล้วที่บ้านของพระจันทร์ทำอะไรหรือ” เอรีน่าเปลี่ยนเรื่องสนทนาเมื่อเห็นสีหน้าเจื่อนๆ ของพระจันทร์

“ที่บ้านมีโรงงานตัดเย็บเสื้อผ้าค่ะ พระจันทร์ก็ไม่รู้รายละเอียดมากนัก เพราะคนที่ดูแลเป็นคุณพ่อกับพี่อาทิพย์ค่ะ”

พระจันทร์กล่าวถึงบิดาและพี่ชาย

“แล้วพระจันทร์มีพี่น้องกี่คนละ” เอรีน่ายังคงชวนคุยไปเรื่อยๆ

“สามค่ะ มีพี่อาทิตย์ พี่รุ่ง แล้วก็พระจันทร์ค่ะ”

พระจันทร์กล่าวถึงพี่น้องของตน พี่ชายคนโตของหญิงสาว ชื่ออาทิตย์ ส่วนพี่สาวคนรองชื่อรุ่งดาว

“ดีจังเลยนะ มีพี่สาวด้วย คงจะสนิทกันละสิ”

พระจันทร์ส่ายหน้าเบาๆ ก่อนจะตอบ

“ไม่ค่อยสนิทกันเท่าไรค่ะ พระจันทร์สนิทกับพี่อาทิตย์มากกว่า”

พระจันทร์อมยิ้มนิดๆ ตอนที่ให้คำตอบ โดยไม่ได้ลังเล ในรายละเอียดว่าเพราะอะไรถึงสนิทกับพี่ชายมากกว่าพี่สาว และเอร็ดนาก็ทราบดีว่าไม่ควรคาดคั้น เพราะอันที่จริงเพียงแค่ชวนพูดคุย เพื่อไม่ให้พระจันทร์รู้สึกอึดอัดใจก็เท่านั้น

“แล้วรุ่งนี่พระจันทร์ว่างหรือเปล่า”

“ว่างค่ะ พระจันทร์ไม่มีอะไรต้องให้ทำอยู่แล้ว”

“เหงาหรือเปล่า”

“ก็นิดหน่อยค่ะ อันที่จริงพระจันทร์คิดถึงบ้านมากกว่าค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นรุ่งนี่ไปซื้อมีปิ้งกันไหม”

“ได้ค่ะ”

“แล้วพี่ผักหวานไปด้วยกันไหมคะ” พระจันทร์หันไปถาม มุกดารา อีกฝ่ายอมยิ้มน้อยๆ

“ถ้ามีคนช่วยดูสองแฝดพี่ไปด้วยก็ได้จ้ะ”

“เดี๋ยวพระจันทร์ช่วยดูเองค่ะ”

มุกดาราถึงกับหัวเราะเบาๆ หญิงสาวมองดวงหน้าเรียวสวยของพระจันทร์อย่างเอ็นดู

“พี่ล้อเล่นจ้ะจริงๆ เด็กๆ ก็มีพี่เลี้ยงช่วยดูแลอยู่แล้ว ว่าแต่คุณเอร็ดนาคะจะไปซื้อมีปิ้งที่ไหนคะ”

“เซนจูรี่ทเวนตีวัน จะได้พาพระจันทร์ไปเปิดหูเปิดตาบ้าง”

“โอเคค่ะ งั้นพักผ่อนไปด้วย”

“ถ้าอย่างนั้นพรุ่งนี้สักสิบเอ็ดโมงเดี๋ยวฉันมารับนะ รับพระจันทร์ ก่อนแล้วค่อยไปพักผ่อน”

พระจันทร์กับมุกดารายกหน้ารับอย่างเห็นด้วย เมื่อนัดแนะกันเรียบร้อยสามสาวก็พูดคุยเรื่องสัพเพเหระ หลังจากนั้นราวๆ หนึ่งชั่วโมง สามหนุ่มที่นั่งดีมริมสระก็พากันเข้ามาในบ้าน แต่ดูเหมือนว่าคนที่เฝ้าหน้าสุดเห็นจะเป็นเอเรียส เพราะถูกเอเดรียนกับไบรอันหิวปีกเข้ามา

“ดีมหนักไปหน่อยนะ” เอเดรียนว่า

“เอเรียสคงไม่เฝ้าหน้าขนาดนี้หรือถ้านายไม่บังคับให้มันดีมวอดก้าแทนไวน์แดง”

“ซื้อมาแล้วนายจะให้เหลือได้ไงละ เสียของแย่” เอเดรียนไหวไหล่ตอบอย่างไม่หระ

“แล้วทำไมนายถึงไม่ดีมเอง”

“ฉันเฝ้าแล้วใครจะขบรถละ ลูกกับเมียฉันก็มาด้วยนายไม่เห็นหรือไง”

“นั่นมันข้ออ้างชัดๆ เลยเอเดรียน ฉันรู้นายแค่อยากแกล้งเอเรียส”

“แล้วไงละ”

ดูเหมือนว่าการโต้เถียงของสองหนุ่มจะไม่จบลงง่ายๆ เอรีน่าจึงขัดขึ้นเพราะคนถูกหิวปีกอย่างเอเรียสแทบจะทรงตัวไม่อยู่แล้ว แม้ว่าจะมีสองหนุ่มหิวปีกอยู่ก็ตาม

“พอได้แล้วค่ะ เห็นไหมคะพี่เอเรียสคอปับแล้วนั่นนะ”

เอรีน่าตัววัดสายตามองแฟนหนุ่มที่มองพี่ชายคนโตที่ สงคราม ฝึบกระหว่างเพื่อนซึ่งจึงได้ส่งบลง

“รบกวนพาคูณเอเรียสเข้าไปนอนในห้องหน่อยนะคะ เดี่ยว

พระจันทร์ดูเล่อตัวเอง”

สองหนุ่มพยักหน้ารับ ก่อนจะพาเอเรียสเข้าไปในห้องนอน จากนั้นจึงพากันกลับ พระจันทร์ไม่ได้เดินออกไปส่งแขกอย่างที่ควรจะเป็น แต่แน่นอนว่าทุกคนเข้าใจ

“เซ็ดตัวหน่อยนะคะ”

พระจันทร์บอกคนที่นอนตาปรือปรอยอยู่บนเตียง ใบหน้าหล่อเหลาแดงก่ำบวกกับกลิ่นแอลกอฮอล์คละคลุ้งทำให้หญิงสาวเดาได้ไม่ยากว่าอีกฝ่ายกำลังเมามาอยู่ไม่น้อย

“อืม”

เอเรียสครางรับไม่ปฏิเสธ พระจันทร์จึงเดินไปหยิบกะละมังใส่น้ำกับผ้าขนหนูผืนเล็ก หญิงสาววางมันลงที่โต๊ะเล็กข้างเตียงจัดการใช้ผ้าชุบน้ำบิดจนหมาด เซ็ดไปตามใบหน้าของคนที่พยายามปรือตามองเธอทั้งที่เปลือกตากำลังหนักอึ้ง

“กลับไปเลยก็ได้ค่ะ”

พระจันทร์บอกหลังจากใช้ผ้าเซ็ดที่ท่อนแขนแข็งแกร่งทั้งสองข้าง และสอดผ้าเข้าไปเซ็ดตามเนื้อตัวส่วนบนโดยไม่ได้ถอดเสื้อผ้าของอีกฝ่ายออก แน่นอนว่าเธอไม่ได้ใจกล้าถึงขนาดนั้น แม้ว่าอีกฝ่ายจะอยู่ในสถานะสามีของเธอก็ตาม ส่วนนางเงาขาวที่เจ้าตัวสวม หญิงสาวก็เลือกที่จะปล่อยเอาไว้แบบนั้น จัดการเซ็ดตัวให้ชายหนุ่มได้พอรู้สึกสบายตัว ร่างบางก็ยกกะละมังใส่น้ำไปเก็บก่อนจะเดินกลับมาที่เตียงอีกครั้ง หญิงสาวนั่งลงบนเตียง ทว่าอดแปลกใจไม่ได้เมื่อเห็นคนที่ดวงตาปรือปรอยคล้ายจะปิดลงในตอนแรกเปิดเปลือกตาขึ้นราวปกติ

และดวงตาคู่นั้นก็กำลังฉายแววบางอย่างที่ชวนให้หญิงสาวใจสั่นขึ้นมาเสียจริงๆ หญิงสาวไม่ทราบว่าเขากับเขาสบตากันเป็นระยะเวลานานเท่าไร พอรู้ตัวอีกทีก็รีบหลบสายตาที่ดูพราวระยับ

จนหน้าหวั่นใจคุณั้นพลางอ้อมแอ้มถาม

“สร้างมาแล้วหรือคะ”

“รอดก้าแค้นนั้นทำอะไรผมไม่ได้หรอก”

เอเรียสตอบในขณะที่นัยน์ตาสีฟ้าครามไม่ได้ละจากดวงหน้า
งดงามของหญิงสาวเลยแม้แต่เสี้ยววินาที แบบนั้นพระจันทร์ก็ยิ่ง
ขัดเขิน รู้ลึกว่ามีมือไม้ของตนเกาะกาะขึ้นมาเสียดื้อๆ หญิงสาวกำลัง
รู้สึกถึงบรรยากาศแปลกๆ รอบๆ ตัว ไม่ใช่ความอึดอัด หากแต่
เป็นบรรยากาศที่ทำให้ความรู้สึกว่าเธอกำลังจะตาย

ตายเพราะว่าหัวใจของเธอกำลังทำงานหนักเกินไป

“ถ้าไม่ได้เม้านักไปอาบน้ำดีไหมคะ จะได้สบายตัวมากกว่านี้”

ถึงแม้ไม่เข้าใจว่าทำไมอีกฝ่ายถึงได้แกล้งทำเป็นเมามาย
ยามที่อยู่ต่อหน้าคนอื่น แน่หนอนว่าพระจันทร์ไม่กล้าถามถึงเหตุผล
หญิงสาวคิดว่าตนเองไม่มีสิทธิ์ก้าวท้าวเรื่องส่วนตัวของชายหนุ่ม
มากขนาดนั้น ถึงแม้ว่าจะอยู่ในสถานะภรรยาของเขาก็ตาม

ภรรยาที่เขาไม่ได้เต็มใจจะมี

แต่ถึงกระนั้นหญิงสาวก็ไม่อาจห้ามปรามไม่ให้หัวใจเต้นแรง
ขึ้นอย่างไม่ทราบสาเหตุได้

“คุณไม่อยากรู้หรือว่าทำไมผมถึงได้แกล้งเมา”

ชายหนุ่มไม่ตอบคำถามของเธอ แต่เขาเลือกที่จะถามกลับ
ถึงสิ่งที่อยู่ในใจของเธอ ดวงตาคู่สวยซ้อนขึ้นสลับสายตากับชายหนุ่ม
ครู่หนึ่งก็ส่ายหน้าบ่อยๆ

“คุณเอเรียสคงมีเหตุผลส่วนตัวค่ะ”

คำตอบแสนน่ารักและไม่ก้าวท้าวกันจนเกินไปนักทำให้
ริมฝีปากหยักสวยยกขึ้นเล็กน้อย ก่อนที่เขาจะค่อยๆ ขยับตัว
ลุกขึ้นนั่ง

“ช่วยเตรียมน้ำอุ่นให้หน่อยได้ไหม ผมอยากแช่น้ำ”

“ได้ค่ะ”

พระจันทร์รับคำในทันที ร่างบางขยับลงจากเตียง ขยับเท้ารัวๆ ก้าวเข้าไปในห้องน้ำ โดยไม่รู้เลยว่ามีคนเดินตามไปติดๆ เอเรียส พึงแผ่นหลังกับสะโพกสอดเข้ากับกรอบประตูพลางยกมือขึ้นกดดอก กระจกที่มองร่างบางกำลังเปิดน้ำใส่อ่าง

พระจันทร์ที่นั่งอยู่บนขอบอ่างในตอนแรกลุกขึ้นยืนหลังจาก ปล่อน้ำในอ่างจนถึงระดับที่พอเหมาะ หากแต่พอจะก้าวออกไป คนที่ยืนพึงกรอบประตูก็ก้าวเข้ามา หญิงสาวสะดุ้งตัวน้อยๆ เพราะ ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะเข้ามารวดเร็วเช่นนี้

“เตรียมน้ำเรียบร้อยแล้วค่ะ”

หญิงสาวบอกแค่นั้นก่อนจะรีบเบี่ยงตัวก้าวออกไป แต่ ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะไม่ยอมให้เธอได้ทำแบบนั้น

“เดี๋ยวก่อนสิ”

“คุณเอเรียสมีอะไรหรือเปล่าค่ะ” หญิงสาวซ่อนสายตาดูขึ้นมอง คนตรงหน้า

“อาบน้ำด้วยกันไหม”

พระจันทร์ส่ายหน้าหัวือในขณะเดียวกันก็ขบริมฝีปากกลางของ ตนเอาไว้ แนนอนว่าหญิงสาวไม่กล้าสบสายตากับคนตรงหน้า ที่มองมายังเธออย่างงใจอีกแล้ว

“มะ ไม่ได้ค่ะ พระจันทร์อาบน้ำเรียบร้อยแล้ว”

“แต่ผมอยากให้คุณอาบน้ำด้วยกัน”

เอเรียสไม่พูดเปล่า ชายหนุ่มจัดการถอดเสื้อผ้าของตัวเองออก อย่างรวดเร็วจนเหลือแค่เพียงบ็อกเซอร์ติดตัว ส่วนพระจันทร์ ก็ปิดเปลือกตาแน่นตั้งแต่อีกฝ่ายยกแขนทำจะถอดเสื้อแล้ว และ แนนอนว่าร่างบางไม่ยอมเปิดเปลือกตาขึ้นมา จนกระทั่งตอนที่ถูก อีกฝ่ายโอบอุ้มขึ้นสู่อ้อมแขน เปลือกตาบางใสจึงเปิดขึ้นพร้อมกับ

ดวงตาสีนิลที่เบิกโพลง

“จะทำอะไรคะ”

พระจันทร์ร้องถามเสียงหลง กล้ามเนื้อในอกซ้ายของหญิงสาว เต็มกระหน่ำร้าวอย่างบ้าคลั่ง โดยเฉพาะตอนที่ร่างสูงพาเธอก้าวลงไป ในอ่างอาบน้ำ เขานั่งพิงเข้ากับอ่างแล้วจับเธอนั่งบนตักด้วยท่าทาง ล้อแหลมเพราะตอนนี้หญิงสาวกำลังนั่งคร่อมตักแกร่ง ครั้นจะ ต่อต้านอีกฝ่ายก็ใช้แรงที่เหนือกว่ากอดรัดเอาไว้ จนหญิงสาวต้อง ยกมือทั้งสองข้างดันที่ไหล่เปลือยเปล่าเพื่อไม่ให้ร่างกายแนบชิดกัน จนเกินควร แม้ว่าการสัมผัสโดยตรงเช่นนั้นจะทำให้รู้สึกอ่อนวบวบ ไปทั้งตัวก็ตาม

และตอนนี้หญิงสาวถูกพันธนาการอย่างไร้หนทางต่อต้าน

“ที่ผมต้องแกล้งเมาก่อนที่จะเมมาจริงๆ นั่นก็เพราะเราต้อง ทำความรู้จักกันก่อนนอนยังงีละ คุณลืมไปแล้วงั้นหรือ”

พอเขาบอกแบบนี้หญิงสาวก็ยิ่งหน้าร้อน เมื่อในหัวนึกย้อน ไปถึงการทำความรู้จักในแบบที่ลึกซึ้งมากกว่าการสนทนา

เมื่อคืนนี้เขากับเธอจูบกัน

“ตะ แต่ที่เราเอ่อ ทำความรู้จักกันบนเตียงก็ได้นี่คะ” รอยยิ้ม เจ้าเล่ห์ที่ปรากฏขึ้นตรงมุมปาก แกวตาคู่คมที่กำลังพราวระยับ ทำให้ พระจันทร์รีบแก้ตัว “พระจันทร์ไม่ได้หมายความว่าถึงเรื่องแบบนี้ นะคะ พระจันทร์แค่หมายถึงการทำความรู้จักกันเหมือนเมื่อคืน”

“ผมยังไม่ทันว่าจะอะไรเลย ทำไม่ต้องทำตัวพิรุช คุณคิดมากกว่า แค่เรื่องจูบหรือเปล่า”

“เปล่านะคะ”

หญิงสาวปฏิเสธเสียงสูงอย่างเกินพอดี ทำเอาคนสูงกว่า กลั้วหัวเราะหึๆ ในลำคอ นัยน์ตาสีฟ้าครามมองคนที่ก้มหน้างูต อย่างเอ็นดู และชายหนุ่มก็รับรู้ได้ถึงร่างกายเกร็งเครียดของร่างเล็ก

ที่นั่งอยู่บนตักแกร่ง

“ผมสัญญาแล้วไงว่าจะให้เวลาเจ็ดวัน ผมไม่มีทางผิดคำพูด
อย่างแน่นอน แต่เรื่องจูบยังงี้ก็ต้องทำทุกวัน คุณจะได้คุ้นชิน”

“แต่ว่า...”

พระจันทร์ไม่ทันได้ร้องคำจนจบประโยค ริมฝีปากหยักสวย
ของเอเรียสก็ทาบทับลงบนเรียวปากสีเชอร์รี่สด ชายหนุ่มขบเม้ม
ริมฝีปากล่างของหญิงสาวเบาๆ อย่างหยอกเย้า ชายหนุ่มค่อยๆ
ตักดวงความหวานจากกลีบปากนุ่มอย่างใจเย็นไม่เร่งรีบ ร่างเล็ก
ที่เกร็งเครียดค่อยๆ ผ่อนคลายลง ยอมให้อีกฝ่ายเก็บเกี่ยว
ความหวานและรับรู้บทเรียนใหม่ตอนที่เรียวลิ้นอุ่นชื้นค่อยๆ สอด
เข้ามาในโพรงปากเล็ก

ปลายลิ้นเล็กหดหนีในคราวแรกเพราะยังไม่คุ้นชิน แต่เอเรียส
ก็ใจเย็นพอที่จะค่อยๆ ทำให้หญิงสาวเปิดรับจุมพิตแสนหวานและ
ตอบสนองต่อบทเรียนใหม่ที่เขายยายามป้อนให้ เพียงไม่นานลิ้นเล็ก
ก็ยอมเกี่ยวกระหวัดรัตรึงกับเรียวลิ้นอุ่นชื้นของชายหนุ่ม เสียงทุ้มต่ำ
ครางในลำคออย่างพึงพอใจ ในขณะที่ร่างบางสันสะท้อนอย่างไม่อาจ
ห้ามได้ ลมหายใจระหว่งกันถูกแลกเปลี่ยนเนิ่นนาน จนกระทั่ง
หญิงสาวเริ่มหายใจติดขัด ร่างสูงจึงยอมถอนจูบออกมาอย่างอ้อยอิ่ง

“คุณโอเคหรือเปล่า”

พระจันทร์พยักหน้าหงึกๆ ในขณะที่พวงแก้มทั้งสองข้างของ
หญิงสาวร้อนผ่าวและแดงช้ำแน่นอนว่าร่างบางไม่กล้าสบสายตา
คมเข้มที่ดูพราวระยับจนเกินควรแม้แต่เสี้ยววินาที พออีกฝ่ายทำท่า
จะดับปลายคางของเธอขึ้นเพื่อจะได้สบสายตากัน หญิงสาวก็โถมตัว
เข้าไปแล้วซุกไบหน้าเข้ากับแผ่นอกแกร่ง

“อย่าเพิ่งมองหน้ากันได้ไหมคะ พระจันทร์อ้าย”

เสียงหวานกึ่งขอร้องและอ้อนวอนทำเอาไบหน้าหล่อเหลา

ที่มักจะเรียบเฉยมีรอยยิ้มกว้าง เอเรียสอดไม่ได้ที่จะกลั้วหัวเราะอย่างเอ็นดู

“ถ้าอายุขนาดนี้ ผมว่าเราคงได้นั่งแช่ในอ่างกันทั้งคืน”

“พระจันทร์จะลুকไปอาบน้ำได้เรนชาวเวอร์ แต่คุณเอเรียสห้ามมองนะคะ”

“ทำไมล่ะ ผมมองภรรยาตัวเองไม่ได้เหรอ”

ชายหนุ่มว่าพลางกลั้วหัวเราะอย่างอารมณ์ดี ส่วนพระจันทร์ส่ายหน้าหัวอึนในทันที โดยที่ใบหน้ายังคงซุกซบอยู่ที่แผ่นอกแกร่ง

“ขออ้อเถอะนะคะคุณเอเรียส พระจันทร์เขินจนจะเป็นลมอยู่แล้วนะคะ”

คำขออ้ออย่างน่าเอ็นดูทำให้เอเรียสเลิกแกล้งเพราะเกรงว่าร่างเล็กจะรับมือไม่ไหวจนเป็นลมเป็นแล้งไปเสียก่อน

“โอเค คุณลुकไปเถอะ ผมสัญญาว่าจะไม่มอง”

“งั้นช่วยหลับตาก่อนได้ไหมคะ”

พระจันทร์ยังคงไม่วางใจ เพราะตอนนี้เสื้อผ้าที่เธอสวมใส่เปียกปอนไปแทบทั้งตัว และเนื้อผ้าชุดกระโปรงที่ดูบางเบาที่แนบไปกับลำตัวจนเห็นส่วนเว้าส่วนโค้งของร่างกายอย่างเด่นชัด เธอต้องเป็นลมล้มพับต่อหน้าเขาแน่ๆ หากถุกนัยน์ตาสีฟ้าครามมองอย่างโจ่งแจ้ง

เธอยังไม่พร้อมรับมือในเรื่องนี้ แค่เรื่องที่เราตอบสนองจูบเขาอย่างเร้าร้อนก็อับอายมากเกินพออยู่แล้ว

“ได้สิ”

เอเรียสรักษาสัญญาเสมอ เปลือกตาหนาค่อยๆ ปิดลง ส่วนพระจันทร์เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายรับปากก็รีบปีนลงจากตักแกร่งทันที แล้วลुकออกจากอ่างอาบน้ำ หึ่งสาวรีบเดินไปที่โซนเรนชาวเวอร์จัดการรูดม่านปิดทันที ร่างเล็กใช้เวลาในการอาบน้ำอย่างรวดเร็ว

โดยไม่รู้เลยว่าแม่จะมีมานสีชาวขุนบดบังสายตาของชายหนุ่ม แต่เอเรียสก็ยังสามารถมองเห็นเรือนร่างของหญิงสาวได้อยู่ดี

แม่จะเป็นเพียงแค่งาก็ตาม

และเขาก็ไม่ถือนั่นเป็นการผิดคำพูดแต่อย่างใด

อีกราวๆ สิบนาทีกษัตริย์ก็เดินออกมาจากโซนเรนชาเวออร์ โดยมีชุดคลุมอาบน้ำสีชาวมคลุมทับร่างเล็กในขณะที่บนศีรษะมีผ้าขนหนูผืนเล็กโพกเอาไว้ ทำเล็กจ้ำอ้าวออกไปโดยไม่เหลือบสายตามองคนที่ยังนั่งแช่อยู่ในอ่าง เห็นท่าทางแบบนั้นเอเรียสก็กระตุกยิ้มมุมปากอย่างชอบใจ

และเขาก็แทบจะอดใจรอให้ครบกำหนดเจ็ดวันไม่ไหวแล้วเหมือนกัน

